

**100
JAAR
FANFARE**

FANFARE ST. MAURUS - HOLSBECK

*Burgemeester Jules Delauré,
onze huidige burgemeester,
vele jaren lid van de fanfare.*

LEVE DE HONDERDJARIGE FANFARE!!

Honderd jaar worden voor een mens is een uitzonderlijke gebeurtenis en als het gebeurt dan zijn de fysische omstandigheden meestal zo, dat men er zelf schijnbaar niet veel meer aan heeft tenzij dan het intens verborgen geluk, dat blijkbaar meer vreugde verschaft aan de «stam» dan aan de gevierde zelf.

Bij een honderdjarige vereniging is dat anders. Zij is en blijft honderd jaar jong en zij kan als eeuweling vierden als in haar beste jeugd jaren. Het is echter een hele prestatie een vereniging niet alleen honderd jaar recht te houden maar ze ook honderd jaar jong te bewaren. Dat heeft de Holsbeekse Fanfare St Maurus bereikt.

En dat dient gevierd te worden.

Het roept bij alle inwoners gedachten op van dankbaarheid, fierheid en bewondering.

Wat is een dorp zonder fanfare?

Een bos zonder vogels, een gemeenschap zonder vreugde en zonder ziel. Al honderd jaar lang blaast onze fanfare ons moed in en brengt ze stemming en sfeer bij elke manifestatie van kulturele aard, die onze voorouders, onze ouders, wij en onze kinderen hebben op touw gezet en nog zullen inrichten in de toekomst.

Dankbaar denken wij terug aan de groep enthoesiaste jongeren die er destijds mee begonnen zijn en die er onder de kundige leiding van hun oudere gezellen een groot gedeelte van hun al te schaarse vrije tijd hebben aan opgeofferd.

Graag breng ik hun de verdiende hulde en betrek hierbij in het bijzonder de voorzitter de bestuursleden en alle leden van vandaag en al diegenen die hun steentje hebben bijgedragen om onze fanfare jong, dynamisch en vol schitterende muziek te houden.

De fanfare is immers de vereniging van en voor iedereen, zij speelt voor Jan en alleman.

Bij dit 100-jarig jubileum is het voor mij een grote eer deze geschiedkundige kroniek te mogen inleiden. Zij brengt niet alleen een overzichtelijk beeld van 100 jaar fanfare, maar tevens een weergave van wat ons geliefd dorpje was, zovele jaren terug. Daarom mijn hartelijke gelukwensen aan de samenstellers ervan.

Het gemeentebestuur is blij en fier zo een fanfare te mogen bezitten.

Wij hopen dat dit jubileum een nieuw vertrekpunt mag zijn van een nog grotere bloei en nog een grotere aantrekkingskracht mag wezen voor onze jeugd.

Lang Leve de Koninklijke fanfare St. Maurus.

De Burgemeester
J. DELAURE

Ten geleide...

In het werk dat wij de gemeenschap hierbij aanbieden, hebben wij getracht, onze gezamenlijke bedoelingen rond drie volgende hoofdthema's te centraliseren:

- de geschiedenis van de Koninklijke Fanfare Sint Maurus, onder de vorm van gedeeltelijk chronologisch ingedeelde teksten.
- bijpassende foto's;
- in de mate van het mogelijke, vermelding van alle personen bij het 100-jarig, bestaan betrokken.

Hoe dan ook, onze bekommernis is niet alleen uitgegaan naar het reël scheppen van een tijdsgetrouw en waarachtig beeld, doch evenzeer naar de «acteurs» die door hun **louter bestaan**, hun zwak- en grootheden, het hebben mogelijk gemaakt dat wij over hen kunnen vertellen en schrijven. Misschien worden in ons werk sommige jaren iets te gedetailleerd uitgewerkt tegenover andere welke slechts oppervlakkig aangeraakt worden. Dergelijke bijzonderheden dragen dikwijls bij tot een meer concreet begrip van het verleden waarin bepaalde personen en dingen zich situeren.

Gij die dit geschiedkundig overzicht leest, mensen van nu, en later, ziet ook niet zo zeer naar de onvolkomenheden ervan, let niet op eventuele tekortkomingen die onvermijdelijk zijn. Wees echter even indachtig, de mensen die het met hun hart hebben opgezocht, uitgepluisd en neergeschreven.

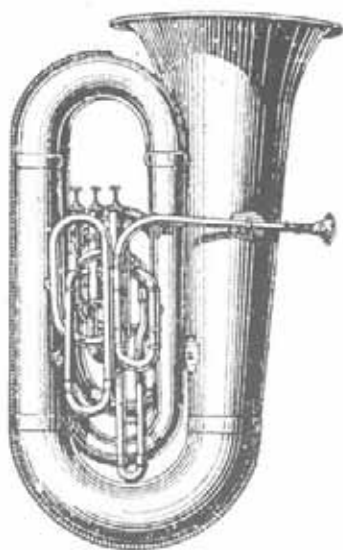
Het is evenmin onze bedoeling geweest een literair werk te schrijven, maar wel de gegevens waarover wij beschikken vast te leggen omdat U en latere generaties er kunnen uit putten. Daar we behoudens een paar datums en enkele namen betreffende de jaren vóór 1900 over weinig gegevens beschikken, vonden we het nuttig beroep te doen op een paar personen, die ons met kennis van zaken, een algemene historiek van Fanfaren en ook Holsbeek gericht tijdsbeeld van die jaren bezorgden.

Hopende dat dit tijdsbeeld de idee zal doen groeien, dat de Fanfare Sint Maurus, in haar geheel over het 100-jarig bestaan heen geen nutteloze inrichting was, dragen wij dit werk op als uiting van een diepgemeende hulde en erkentelijkheid aan hen die ons zijn voorgegaan, bevelen wij het aan, bij hen die nu zijn, en drukken de wens uit dat het met waardering zal gelezen worden door hen die nog zullen komen.

Wij mogen en kunnen tenslotte dit voorwoord niet besluiten zonder onze innigste dank te betuigen aan hen die hebben meegewerkt bij de samenstelling van deze kroniek:

Wynants Adeline
E.H. Ulens
Libbeton Jos
Boschmans Aug.

Crabbé Norbert
Nackaerts Frans
Stuckens Felicien
Drs. Caeyers Jan

BEKNOPT OVERZICHT VAN DE GESCHIEDENIS VAN ONZE FANFAREN

Tijdens de eerste helft van de 19e eeuw zag een nieuwe muziekformatie het daglicht: de fanfare. Die combinatie van koperen blaasinstrumenten, slagwerk en eventueel saxofoons werd mogelijk en zinvol dank zij twee belangrijke veranderingen in het geheel van het instrumentarium.

Vooreerst dient de toevoeging van ventielen («pistons») op de koperen blaasinstrumenten vermeld te worden. Hierdoor werd het mogelijk, naast de natuurtonen (die door overblazen bereikt werden) nog andere tonen van de toonladder te spelen.

Daarnaast staat de uitvinding van de saxofoon door A. Sax. Dit in wezen wel koperen instrument had zowel het mondstuk als het kleppensysteem van de klarinet, waardoor het rijke en soepele melodische kwaliteiten verwierf.

Die gelijklopende fenomenen hadden, samen met het feit dat beide instrumentengroepen de volledige tessituur bestreken (van «sopranino» tot «contrabas») het gevolg dat door bovengenoemde combinatie een volwaardige muziekgroep tot stand kwam.

Na een eerder bescheiden verspreiding tijdens de eerste helft van vorige eeuw (de eerste fanfare zou reeds in 1818 opgericht zijn), stellen wij vast dat tegen het begin van de 20e eeuw een ware gloedgolf van fanares ontstond.

Eenzijds werd zij door militairen (bv. carabinieri en jagers-te-voet) gretig als essentieel element aangewend, wegens haar heldhaftig karakter. Anderzijds werd zij een belangrijke vorm van sociale werkingsgroep: dit dient vooral verklaard te worden door het feit dat zowel virtuose als minder vaardige muzikanten aan hun trekken kunnen komen in een steeds homogeen klinkend geheel. Dit sociaal karakter wordt aanzienlijk belangrijk door de geringe ontspanningsmogelijkheden van de minderbegoede klassen uit die tijd. Dit ging zo ver dat bepaalde fabrieken en ondernemingen zelf overgingen tot de oprichting van eigen fanares.

Het hoogtepunt in de ontwikkeling lag ongetwijfeld rond de eerste wereldoorlog: zo is het bekend dat er in 1920 in Groot-Brittannië ongeveer 20.000 «brass bands» bestonden, terwijl het succes in België, Nederland en Frankrijk rond die tijd in verhouding was.

Sedertdien moeten wij evenwel een geleidelijke terugval vaststellen. Dit is natuurlijk een onmiddellijke consequentie van het moderne samenlevingspatroon. Door de teloorgang van de exclusiviteit door de zeer gevarieerde ontspanningsmogelijkheden, maar ook door de geboorte van grammofoon, radio en televisie, waardoor men niet verplicht was om zelf te spelen om muziek te horen, ging de nieuwe generatie mensen zich minder aangetrokken voelen tot de actieve muziekbeoefening. Daarenboven dient ook de schaalvergroting van het sociaal leven, door de verruimde communicatiemiddelen, geciteerd te worden. Hierdoor werden talrijke kleinere «wijkfanfares» opgeslorpt door grotere «centrumfanfares»; zo gebeurt het heden ten dage nog zeer zelden dat men in hetzelfde dorp nog meer dan twee fanfares kan tellen. Tenslotte was er ook een trend om fanfares uit de breiden tot meer gedifferentieerde, maar minder specifieke «harmonie's» met houten én koperen blaasinstrumenten.

Die tendens vinden wij vooral terug bij de militaire korpsen, waar wij momenteel slechts één specifieke fanfare meer kennen («De muziekkapel van de binnenlandse strijdkrachten»).

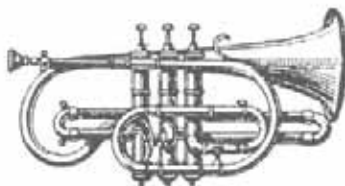
Ondanks de verminderde kwantitatieve interesse bestaat er vandaag nog een kwalitatief hoge waardering en aandacht voor de fanfare. Dat dit overigens zeer terecht is wordt bewezen door de vele grote vlaamse meesters die zich aangetrokken voelden tot het schrijven van vele oorspronkelijke werken. Hier denken wij uiteraard aan Meester Paul Gilson, die bovendien nog een belangrijk handboek voor de fanfarecompositie schreef. Zijn compositorisch voorbeeld werd gevolgd door andere toondichters als August De Boeck, Jos Moerenhout, Jos Hanniken, Jef Maes, Maurits Schoemaeker, Arthur Meulemans, Jef Van Hoof, Flor Alpaerts, Daniel Sternefeld en anderen.

Tenslotte willen wij nog wijzen op de belangrijke bijdrage die de fanfares leveren voor de vorming en opleiding van jonge musici. Wij dienen vast te stellen dat de meeste jonge instrumentisten daar hun eerste stappen zetten en een belangrijke ervaring opdeden, welke hen tijdens hun latere professionele bestaan zeer goed terhulp kwam.

Zo zouden wij besluitend de wens willen uitdrukken dat de fanfare in het algemeen en de Sint Maurus fanfare te Holsbeek in het bijzonder nog lang die voorname sociale en muzikale functie mag vervullen.

Drs. Jan Caeyers

Assistent aan de Kath. Univ. te Leuven

HOLSBEEK, IN DE EERSTE JAREN VAN DE FANFARE

Toen de fanfare van Holsbeek gesticht werd, was het leven in ons dorp min of meer zoals we dat kennen uit «De Heren van Zichem», «De Filosoof van Hagem», de verhalen van Conscience als «Baas Ganzendonck» en «De Loteling».

Te Brussel regeerde in die periode Leopold II (1865-1909). Er waren twee politieke partijen die elkaar de macht betwistten, nl. de dienstinvloed, en de liberalen, meer voor democratische vrijheid en anticlericaal d.w.z. dat zij de invloed van de geestelijkheid uit alle openbare instellingen en diensten wilden weren.

Zo waren er bvb. twisten over de weldadigheid: de liberalen wilden dat enkel officiële burelen giften voor de behoeftigen konden in ontvangst nemen, terwijl de katholieken van mening waren dat de gevers daarin vrij moesten zijn.

De onenigheid over het twistpunt onderwijs leidde tenslotte tot een verstrakking langs beide zijden. De radicale groep van de katholieke partij bestreed de vrijheid inzake opvoeding, de liberalen werden geleidelijk antigodsdienstig. Toen de liberale regering in 1879 een wet voorstelde waarbij elke gemeente verplicht werd tot het oprichten van een officiële lagere school, waar godsdienst slechts buiten de lesuren mocht onderwezen worden en waarbij daarenboven het annemen van vrije scholen verboden was, ontstond dan de beruchte schoolstrijd. Ondanks de aanval van de bisschoppelijke overheid (verbod aan de ouders zelfs op straf van weigering van de sakramenten, hun kinderen naar een officiële school te sturen!) en een algemene beweging van protest van kath. kringen werd de wet gestemd. Als tegenmaatregel werden toen overal vrije

scholen geopend — wat mogelijk was dank zij inzamelakties en schenkingen van rijke burgers en met de medewerking vd. kloosters —; 30 % van de leerlingen en meer dan 20 % van de onderwijzers liepen over naar dat onderwijs. In 1881 waren de vrije scholen meer bevolkt dan de andere.

Bij de parlementsverkiezingen verloren de liberalen hun meerderheid. De Katholieke partij zou gedurende 30 jaar aan het bewind blijven. De volgende periode werd gekenmerkt door de **politieke-sociale** strijd. Er groeide belangstelling voor de ellendige toestand van de arbeiders, (buitensporig zwaar werk, lange werkdagen, kinderarbeid, lage lonen, ontbreken van voorzorgen tegen ongevallen en ziekten, enz.) en er werden pogingen gedaan om die te verbeteren.

De liberalen hielden het bij edelmoedige persoonlijke initiatieven en maatschappijen van onderlinge bijstand. De socialistische ideeën vonden ingang; verenigingen ontstonden, stakingen worden georganiseerd. Ook de katholieken werden meer democratisch, eerst aarzelend, maar onder impuls van Rerum Novarum en begaafde leiders ontstonden gilden, cooperatieven en hulpkassen. Tengevolge van de crisis in de landbouw rond de jaren 70, werd toen uit de verschillende kleinere gilden De Boerenbond gesticht (1890).

Weldra ging ook de Staat zich bezig houden met de sociale problemen en nog voor het invoeren van het algemeen stemrecht kwam een stelsel van wetten tot stand om de lonen, de arbeidsters en kinderen te beschermen, om de arbeiders tegen ongevallen te verzekeren, e.a.

Een ander aspect van het laatste kwart van de negentiende eeuw was de evolutie van de **Vlaamse Beweging**. Tot dan werd het gezag uitsluitend door de verfranse burgerij uitgeoefend (enkel wie een bepaalde som belasting betaalde mocht stemmen). De sociale strijd die de belangen van het gewone volk, dat Vlaams sprak, verdedigde, ging gepaard met de strijd voor Vlaamse rechten. Er kwamen dan voor het eerst Vlaamsgezinde volksvertegenwoordigers in het parlement. Het Willemsfonds en het Davidsfonds ontstonden en een Vlaamse studentenbeweging werd actief. In 1883 werd in de Vlaamse provincies het «Vlaams» een verplicht vak in het middelbaar onderwijs.

Hoe was de toestand in Holsbeek?

In 1877 telde de gemeente 1288 **inwoners** en 239 huizen; in 1900 waren er 1401 inwoners, 267 woningen (nu ± 3.000 inwoners en 900 huizen). Holsbeek was toen **nog een echt «dorp»**, waar een huis met een verdieping eerder een zeldzaamheid was. Grote huizen waren naast de pastorie, het «kasteeltje» naast het Molenhof, het «Schaliëndak»...

In het centrum rond de kerk stonden boerderijen en eenvoudige lage huizen. Daar woonde de klompenmaker, de koetsier van de kasteelheer, de veldwachter, de smid. Op de hoogte stond de windmolen; in de Lozenhoek was een brouwerij. Er waren vooral veel herbergen: voor de kerk waren er al vier: bij Nele, bij Snoeks (nu de tuin van J. Massant) met een druk bezocht kegelspel, bij Donnieke Van Mechelen (nu Dekelver), de likeurhandelaar, en bij Lontie waar het ook winkel was. Bijna niemand werd genoemd met zijn eigen naam: in de dorpskom woonden o.a. de «Bels», Kobe Paal, den Does, de Toes, Snoeks, de «Smed», de Sloeber, de Krol, Kastogne, Mette. Praktisch alle inwoners hielden er wat vee op na en bewerkten een of meerdere stukken grond die veelal behoorden aan de families De Bruyn en Van Tilt. Men teelde 8 zijn eigen graan, slachtte, bakte brood, boterde. Met overschot trok men over de berg

naar de markt. Er waren in Holsbeek enkele belangrijke boerderijen zoals het Geesthof, Hof ter Winge, het Molenhof, de hoeve van Depreter (hoek Bergestraat) en de pachthoeven van beide kastelen.

De **verbindingsweg** met Leuven en Aarschot — onze Leuvense en Kortrijkse baan — werd gekasseid tussen 1871 en 1877. Om de hoge kosten van aanleg en onderhoud te dekken werd gedurende tien jaar een doorgangsgeld geeist. Pas in 1893 vatte men het plan op de «voetweg» naar Rotselaar en Wilsele te vervangen door een «grote baan».

Holsbeek bouwde al in 1839, als een van de eerste in de streek, een lagere **school**. In het schooljaar 1869/70 waren er 146 lln. ingeschreven, 78 jongens en 68 meisjes. In 1872 kocht de gemeente een aangrenzend stuk grond aan voor de vergroting van de school (1874-75), een woning voor de onderwijzer en voor een gemeentehuis.

In die periode was er een onderwijzer, de heer Vandenbosch, en een hulponderwijzer; een tijdlang gaf de vrouw van Vandenbosch handwerk aan de meisjes.

Het was geen pretje om orde te houden in een klas met 100 en meer kinderen; de verhalen over de stok en de hoek zijn zeker niet uit de lucht gegrepen!

Het aantal kinderen varieerde naargelang het jaargetijde; was er werk op het veld, dan daalde de schoolbevolking. De schoolplicht werd pas in 1914 ingevoerd.

Middelbaar onderwijs, in het Frans, was enkel voor zonen van begoede burgers mogelijk; onderwijzer werden alleen de werkelijk begaafden. Petrus Dechamps werd in 1882 student in de normaalschool te Lier. Na zijn studie was hij eerst hulponderwijzer en in 1904 hoofdonderwijzer te Holsbeek.

Charles Van Tilt, liberaal, was burgemeester in 1870. In december 1881 wenste hij van die functie ontlast te worden; schepenen Jozef Weynants nam dan de dienst waar tot de volgende verkiezingen in oktober 1884. De aanstelling van een nieuwe burgemeester — kandidaat was Louis Dekelver — en schepenen verliep toen niet zo vlot. Verdeeld door politieke twisten en de nasleep van de schoolstrijd, konden de verkozenen geen akkoord bereiken. Zij lieten daarom de beslissing over aan de hogere overheid. Pas in juli 1885 werd Jan Baptist Overloop als burgemeester, en Jan Perdieus en Edouard Huygens als schepenen geïnstalleerd.

Bij de volgende verkiezingen (1887) werd **Victor De Bruyn**, grondeigenaar kasteelheer van de Chartreuzenberg, burgemeester. Hij behoorde tot de katholieke partij, genoot een groot aanzien en bekleepte het ambt gedurende meer dan 40 jaar. Ondertussen was, in 1885, ook een nieuwe pastoor, J. Ceuppens, benoemd die in Holsbeek bleef tot 1917.

Tijdens diezelfde periode zorgde de **schoolstrijd** ook in ons dorp voor de nodige deining. In oude archieven lezen we dat de toenmalige pastoor Verstraeten, oud en ziek, in 1879, het verzoek van het gemeentebestuur afwees om godsdienstondericht te geven («zoals de wet het voorschreef, buiten de klasuren»). Tijdens de daaropvolgende paasvacantie opende de priester Jansens, die voorlopig de parochie bediende, een vrije school die hijzelf bestuurde en waar hij zelf verschillende lessen gaf. Zoals elders in het land gaf dat aanleiding tot hevige discussies, gewetensconflikten en gekke situaties. Gelukkig duurden de hevige twisten niet lang. Uit de vrije school groeide de latere zusterschool in de Kerkstraat. In beide scholen samen waren er in 1889 280 kinderen voor rekening van de gemeente ingeschreven. Enkele jaren later stelde de nieuwe burgemeester De Bruyn voor de vrije school aan te nemen, de jongens van de meisjes

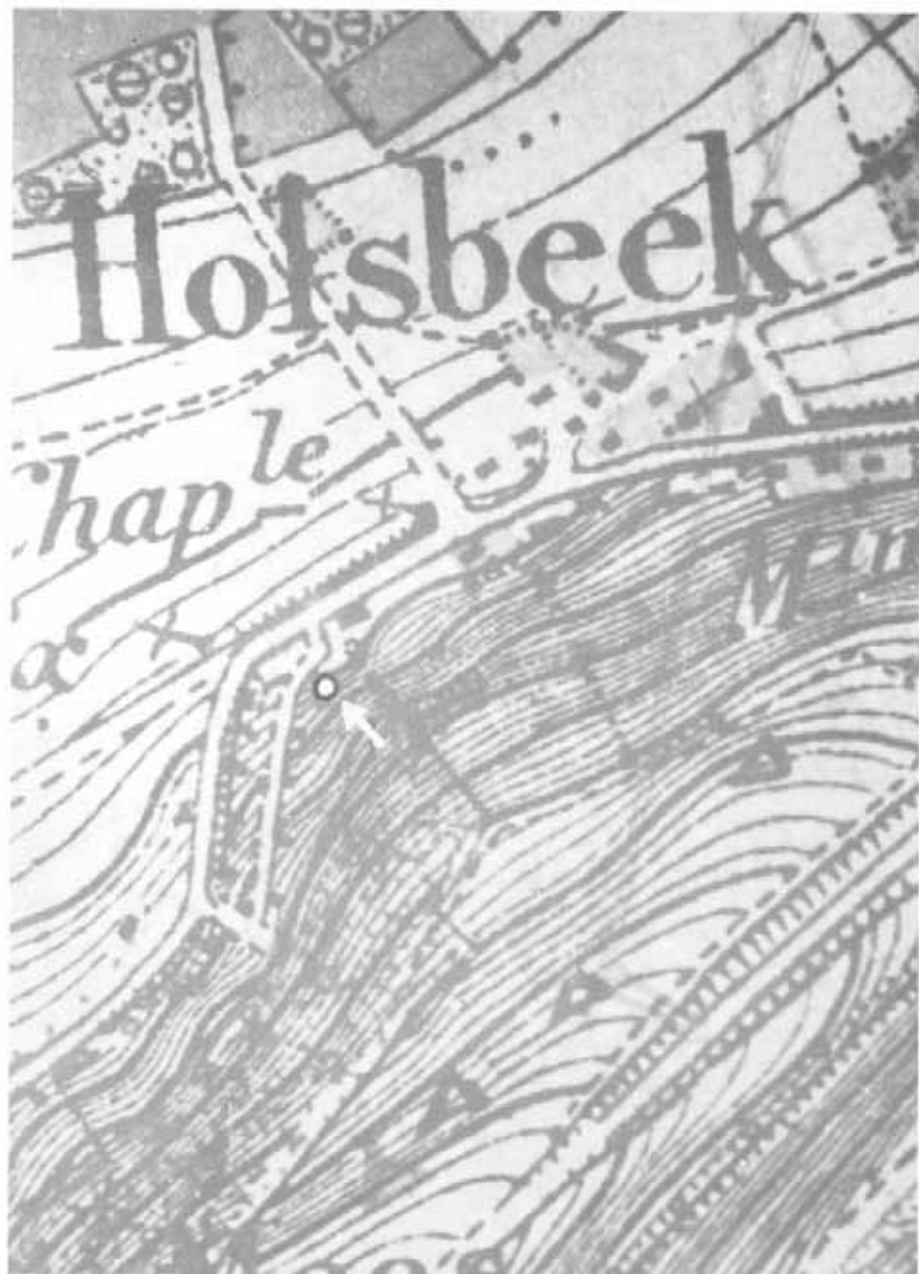
te scheiden en op eigen kosten een nieuw schoolgebouw voor de zusters te laten optrekken. In 1897 was men hiermee klaar: twee zusters van Vorselaar arriveerden te Rotselaar waar ze met de koetsen van de burgemeester werden afgehaald en triomfantelijk naar hun nieuwe school geleid. (De fanfare zal wel van de partij geweest zijn!). Zuster Reginald, gediplomeerde onderwijzeres, kreeg een klas met meer dan 100 meisjes, de andere zuster zou zich bezig houden met de kleuters.

In 1904 liet Mevrouw De Bruyn op haar kosten een klas bijbouwen voor de kleuters. (waar nu de fanfare repeteert).

Rond 1870, tengevolge van de crisis in de landbouw, trokken ook in Holsbeek de **jongeren naar de fabrieken**. Velen vonden werk te Wijgmaal bij Remy, of aan de vaart. Zij brachten de eerste socialistische ideeën in het dorp.

Wijnants Adeline

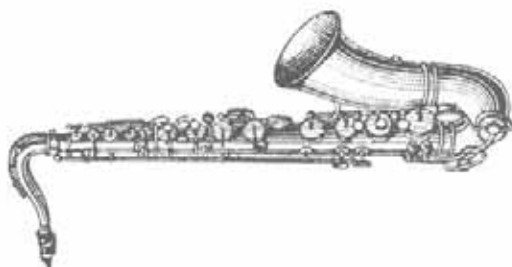

Situatie van het huis genaamd het *Steenkoppeke* waar de stichting van de fanfare plaats heeft gehad.
(deel van een kaart van de XIXe eeuw.)

uittreksel uit het kadaster
met aanduiding van het *Steenkoppeke*

*E*en Eeuweling (en die dan nog in goede gezondheid verkeert) komt plots in aller belangstelling te staan.

Men wil weten waar en wanneer ze geboren is, wie de ouders waren en hoe ze zo oud is geworden.

Belevenissen, blijde en droeve gebeurtenissen worden opgehaald.

Bij de nog weinig overgebleven fanfare-archieven van tussen beide wereldoorlogen vonden we een in purper (aniline) potlood geschreven stuk, waarop de namen stonden van de twee families (de stichters) plus die van 18 leden die 35 jaar en meer lid waren. De onbekende schrijver vergat spijtig genoeg hand- en dagtekening (zie doc.1).

Als plaats van de stichting werd «Een kleine lemen woning» genaamd «Het Steenkopje» vermeld. Rik Vandenweyngaerden, een van de oudste inwoners evenals Frans Vits, wisten ons te vertellen dat het Steenkopje gelegen was langs de Leuvensebaan, aan het IJzeren Kruis, bergzijde op de helling achter het huis van Frans Vits, Leuvensebaan 18. Tot voor enkele jaren liep er een wegeltje rond het eigendom van de familie Vits, de vroegere toegang tot «Het Steenkopje», dat de mensen jaren terug gebruikte, om over de berg naar Leuven te gaan.

Op een kaart van de 19e eeuw vonden we het wegeltje zoals beschreven en ook het huisje duidelijk aangegeven. Op dezelfde plaats geeft het kadaster 1848 een huisje aan, eigenaar: VAN TIELT Louis Ludovicus Jozefus, brouwer te Holsbeek (zie kaart).

Als **stichtingsjaar** wordt 1873 vermeld, zodat onze eeuweling niet 100 maar 104 jaar oud zou zijn!!!!

Bij de viering van het 90 jarig bestaan (volgens stichtingsjaar 1877) had de toen 102-jarige medestichter Lowieke Dormaels even tevoren verklaard dat de fanfare veel ouder was.

Er zijn ook 2 handgeschreven aankondigingen van festivals. Augustus 1923.

Alhoewel over geen jubileum wordt gesproken, vermoeden we toch, gezien 1923 vijftig jaar verder ligt dan 1873, we hier met een jubileum te doen hadden. Ook document 1 werd geschreven bij die gelegenheid.

Heden wordt het eeuwfeest gevierd volgens het jaartal 1877 vermeld op de tweede fanfarevlag.

Uit verdere beschouwingen, vlag(gen) enz. nemen we aan dat in 1873 de geboorte plaatsgreep en 1877 het jaar was waarop de fanfare voor het eerst op vaste voeten stond.

De **Stichters** waren de families «Geets» en «Meulemans». Rik Vandenweyngaerden en Frans Vits verklaarden formeel «Het Steenkopje» was het ouderhuis van de oude garde (Edward Geets) en van Frans Geets. Edward en Frans Geets hebben we nog gekend, evenals Louis en Vitales Meulemans, ze waren in 1873 respectievelijk 16, 21 - 24 en 27 jaar oud. Volgens Michel Meulemans, achterkleinzoon van Vitalis Meulemans, bestond er bij de stichting van de fanfare reeds een «zanggroep» waarvan beide families de kern vormden. M. Louis Meulemans was gekend als kerkzanger (bas) en Vitalis als beste herbergzanger.

Mevrouw Van der Linden-Meulemans vertelde: «Op een avond hoorden we tot hier zingen van uit de herberg van Donieke Van Mechelen, we zegden «Hoor ne keer hoe schoon! Dat is onze peter (Louis Meulemans) en de Bels (Vitalis Meulemans)».

Als we Ernest Claes zijn «Fanfare de Sint Jansvrienden» ter hand nemen kunnen we ons een gedacht vormen over de moeilijkheden om met mensen van die tijd tot een maatschappij te komen en... tot muzikale prestaties.

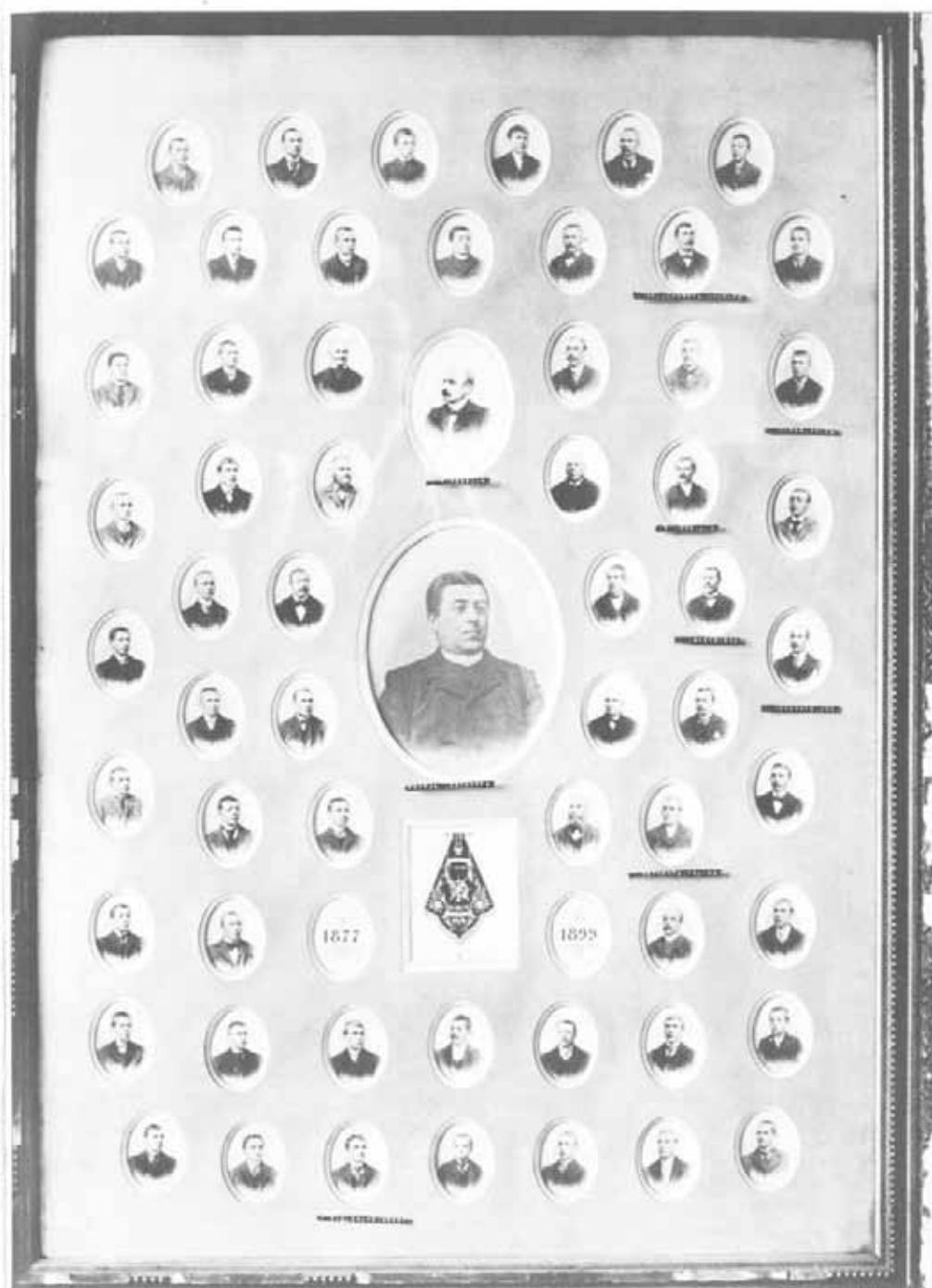
«Geen enkele van die muzikanten was ook met een muziekinstrument op straat gekomen, buiten de Piot van Nas, die trompetter was geweest bij de troep. Ze wisten maar pas hoe ze het moesten vasthouden, en ze bliezen allen tegen elkander op, pistons en tuba's, bugels en trombons, alto's en baritons, een hoop schetterende dooreenmengeling van de onmogelijkste en schelste geluiden, een wanklankig, oorverscheurend spektakel, alsof de duivels uit de hel opeens over het stille Averbode waren losgebroken. De Jesper was niet tot kalmte te brengen, hij stiet moord en brand uit zijn tuba, en bij iedere noot pofte hij zijn wangen in zijn mager gezicht zo dik op alsof ze van gomelastiek waren.»

«De muzikanten hielden op met blazen, de ene voor de andere na, en het was een ogenblik een verward getoeter van plots afgeknepen noten, een tweede piston deed nog een «té-té» de tuba van Stinus Boets foemte een diepe do, de groskès bofte één enkele slag, en Goeie Jef, de bugelsolo, pieste alleen wel vijf of zes hoge noten af eer hij het wist, daar Jef de ogen toedeed als het in de hoge noten kwam.»

«De fanfare «De Sint-Jans-Vrienden» lag uiteen. De vrienden van de Smid stichtten dadelijk een sjosseteit op hun eigen, als waren ze maar met dertien, en ze noemden zich zelf «De Wringers», Jefke Sjas werd hun muziekmeester, en de repetities werden gehouden in de herberg van de smid.

Die van Frans van Susses behielden hun oude naam, zij bezaten de groskès en de trommel, en de anderen hadden de vlag.»

Maar de «Sint Jans Vrienden» vielen uit elkaar en men lachte bij de herinnering eraan als hij een vrolijk beleefd dol avontuur. Hier in Holsbeek is het anders, de mannen hebben stand gehouden en zijn in hun opzet gelukt, getuige hiervan: in 1899 — 60 werkende of spelende leden (kader met lijst van leden en fotos uit 1899).

In 1923 (jubileum) 17 leden met 35 en méér jaren dienst.

Over de 18 vermelde leden met meer dan 35 jarig lidmaatschap geeft de burgerlijke stand 1923 van de gemeente volgende gegevens:

Geets Edouard, geboren 15/05/1857, veldwachter, Kerkstraatje 190
Meulemans Vital, geboren 23/03/1951, herbergier, Leuvensebaan 118
Deschamps Petrus, geboren 18/03/1851, hoofdonderwijzer, Kortrijksebaan 199
Caes Jacobus, geboren 20/10/1861, landbouwer, Leuvensebaan 118
Ickx Petrus Alfons, geboren 08/02/1866, landbouwer, Bergestraat 284
Massy Frederic, geboren 24/04/1858, landbouwer, Erembodegemstraat 95
Van Hoven Ludovicus, geboren 21/11/1867, handelaar, Leuvensebaan 154
Huyghens Cornelis, geboren 20/11/1858, Klompenmaker, Kerkstraat 176
Hoeylaerts Frans, geboren 10/04/1854, landbouwer, Wezemaalsebaan 217
Perdieus Frans, geboren 11/11/1847, Landbouwer, Leuvensebaan 5
Filippaerts Felix, geboren 12/05/1869, Voerman, H. Geest 301
Sellekaerts Karel, geboren 25/06/1865, Landbouwer, Heilige Geest 298
Van der Loock Joseph, geboren 23/04/1852, Landbouwer, Leuvensebaan 92
Geeraerts Jan, geboren 28/03/1872, Landbouwer, H. Geest 300
Phillipaerts Donie, geboren 17/08/1870, Likeurhandelaar, Dorp 166
Van Rillaer Ferdinand, geboren 04/09/1875, Staatswerkmán, Kortrijksebaan 294
Weynants Desiré, geboren 01/03/1871, Landbouwer, Kortrijksebaan 254

Uit verdere gesprekken en opzoekingen weten we van deze mannen nog dat: Geets Frans (Sooi Geets) de broer was van Eduard. Caes Jacobus (Kobe Caes) was buiten landbouwer nog grafmaker, klokkeluiden en gaf notenleer. Hij was de vader van vaandeldrager Jules Caes. Ickx Alfons (Fons Krol) was de zoon van Felix Ickx, notabele van de gemeente (uit gemeentelijke correspondenties. Hij woonde waar eens de «Heer van de bergestraete woonde, nu bewoond door zijn zoon Jules. Na de oorlog 1914-18 had het hof nog een monumentale inrijpoort in ijzerzandsteen. Massy Frederic, schoonvader van Louis Hensmans, woonde Erembodegemstraat vermeld als lid vanaf 1877.

Huyghens Cornelis — Nele Huyghens, blokmaker waar nu het Gemeentekrediet gevestigd is. Hoeylaerts Frans (Strooikes) landbouwer-smid, herbergier «bij Levinke» — Lozenhoek nu bewoond door Wed Prudent Hoeylaerts. Filippaerts Felix — Raffelaar of Geeraard Paal, voerman Remyfabrieken Wijgmaal, ondervoorzitter van de fanfare geweest. Sellekaerts Karel (Charel Sellekaerts) vader van voorzitter Rik Sellekaerts, woonde H. Geesthof.

Van der Loock Jozef (Jef Loock) de hoeve staat nog op de Leuvensebaan. Geeraerts Jan — Janneke Beckers, was gemeenteraadslid ploeg De Bruyn Filippaerts Frans Donatus (Donieke Van Mechelen — slachter herbergier Likeurist — huidige herberg De Kelver E., rechtover de kerk.

Van Rillaer Ferdinand, staatswerkmán, Kortrijksebaan was de enige vaste werknemer van de ploeg samen met Filippaerts Felix.

Weynants Desiré (Desiré Weynants) Landbouwer huidig huis, Lozenhoek 25 bewoond door Marrant Theophiel.

Dat alles niet zonder troebels of moeilijkheden verliep, zien we uit verder aangehaalde voorvallen uit de geschiedenis, desondanks is er nergens een spoor van splitsing of poging daartoe te bekennen.

In 1881 kreeg onze fanfare een mooie vlag met het opschrift: «Fanfare Holsbeek 1881». Volgens Mathilde Massant kregen ze die van Lamme Van de Put, wonende in de Pleinstraat. Het huis is momenteel bewoond door Dr Van De Velde en voorheen door de familie Marbaise-Van de Put en van Charles Van Tilt, Burgemeester van Holsbeek (men mag wel veronderstellen dat er reeds vóór 1881 steun van hoger gemelde personen zal geweest zijn, immers als we de sociale toestand van die tijd nagaan, het beroep van de stichters, de prijs van een vlag (we weten wat die nu kost) de prijs van muziekinstrumenten, komen we tot het besluit dat de mannen van Geets en Meulemans zeker voor een zware opgave kwamen te staan en best hulp van buitenuit konden gebruiken.

In 1896 kreeg de fanfare een **nieuwe** vlag. Waarom? Waar was de vlag 1881 dan gebleven? Volgens Rik Sellekaerts, huidige voorzitter, en anderen, werd die vlag aan de deur van de Herberg bij Donieke Van Mechelen gestolen. De reden was wel te zoeken in de politieke twisten van die tijd. Niemand herinnert zich nog het jaar, maar als we nagaan dat de Heer De Bruyn in 1888 burgemeester werd, de roof bij Donieke Van Mechelen gebeurde, die in 1890 pas 20 jaar geworden was, zijn we geneigd de «Vlaggeroof» na 1890 te situeren.

Wie stal de vlag? Deze bleef tot na wereldoorlog II, goed in eigen kast bewaard bij de familie Dekelver-Caluwaerts.

Door omstandigheden geraakte ze uit Holsbeek en... de verdere geschiedenis van deze vlag vertelt E.H. pastoor ULES.

100 jaar later

Dit is het verhaal over volksjongens die, door hun liefde tot de muziek, door hun streven naar iets geestelijk hogers, buiten hun dagelijks hard labeur er toe gekomen zijn een maatschappij te stichten. Een maatschappij die uitgroeide tot een der mooiste fanfares van de streek. Onbewust, maar met het gevoel tot de noodzaak eraan, hebben zij gewerkt aan de kulturele en sociale uitbouw van Holsbeek. Zonder natuurlijk hen te vergeten, die door hun morele en financiële steun het hunne daartoe bijdroegen.

Zij hebben ons een niet te ontkennen belangrijke erfenis nagelaten. Niet alleen door de muziek maakten zij Holsbeek rijker, en hebben we langs onze ouders geërfd wat we nu zijn. Langs de muziekmaatschappij hebben ze de tekorten van die tijd op velerlei gebied aangevuld. Ze hebben feestmalen gegeven, kontakten gelegd (Kasteel-dorp, onderwijzer — oudleerling), reizen georganiseerd, toneelopvoeringen, huldigingen, jubileums, uitvaarten opgeluisterd, sociale verwezenlijkingen tot stand gebracht (steun), de solidariteit in de gemeente bevorderd. Hun graf vindt ge niet weer, alleen een doodsprentje, een velletje papier met enkele namen, een datum, een jaarafrekening, de herinnering en... hun maatschappij: **de fanfare «St. Maurus Holsbeek»**.

De verzwakking van de fanfare en fanfares in het algemeen wordt meestal toegeschreven aan de moderne tijd, radio en televisie, waarbij vergeten wordt dat vele hedendaagse organisaties (sociale en culturele) nakomelingen zijn van wat vroeger één maatschappij was: de fanfare.

Dit alles geschreven in de herinnering aan mijn goede vader, zijn vrienden van de fanfare «St Maurus» met haar toneelafdeling en met deze van de fanfare «De Veldbazuin» Nieuwrode, waarvan vader medestichter is geweest. Tevens is de waardering van mijn leiders en vrienden van de fanfaretoneelgroep «Taal, Kunst en Vermaak» hoger vermeld.

Crabbé Norbert
Holsbeek, 20 mei 1977

DE EERSTE VLAG TERUGGEVONDEN!

In het vroege voorjaar 1972 was ik toevallig met een vriend op wandel en in een oude schuur lag op een hoopje voederbieten een onkenneijk stukje om de bieten te beschermen tegen mogelijke vorst.

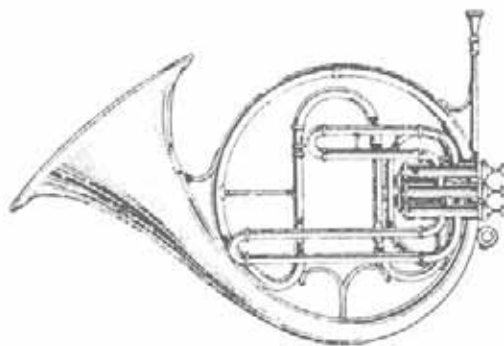
Toevallig viel mijn oog op de kromming van een afgebeeld instrument. Zo stelde ik vast dat ik hier stond voor een oud fanfarevaandel. Een paar dagen later werd mij gezegd dat ik het wel hebben mocht. Ik ben er met de auto naar toegereden, heb het onkenneijk vieze ding in de koffer van de wagen gegooid en thuis open gelegd om te laten drogen.

Als alles goed en wel droog was heb ik heel de zaak afgeborsteld en ornamenten met een borsteltje en zachte zeep weer opgefrist.

Het was een passionerend geduld werk, maar het loonde de moeite. Wat nu met het vaandel gedaan? Het moest niet meer in partikulieren handel komen!

Ware er een **valabel** museum geweest in de gemeente Holsbeek, dan had ik het daaraan overgemaakt. Ik heb dan even geïnformeerd of het niet kon opgespannen worden in het patrimonium van de Kerk. Dat bleek echter niet mogelijk. De viering van de 100 jaren fanfare leek mij een gelegenheid om dit vaandel terug te geven.

De ruchtbaarheid hierrond zal wellicht een garantie zijn voor het bewaard blijven van een mooi stuk.

MEESTER DESCHAMPS

BEZIELER VAN DE FANFARE SINT MAURUS

Als de stichting van de fanfare St.-Maurus van zeer oude datum, toch moet men terecht bekennen dat de ware ziel, de ware bouwmeester ervan deze vroegere meester Deschamps is geweest. Van hem mogen wij getuigen dat hij een aanzienlijk levensdeel heeft gewijd aan de muziek die hij onafgebroken een warm hart heeft toegedragen. Met recht en reden mag de Holsbeekse fanfare «zijn» muziekmaatschappij genoemd. Het is zowaar een produkt van zijn schepping, van zijn kunnen, van zijn geduld en hier moge tot zijn grote eer gezegd, dat onze spelende leden van ten huidige dage nog muzikaal gevormd werden onder zijn vaardige leiding.

Werkelijk, voor hem was de muziek, buiten zijn onderwijs, een levensideaal. Wie zal de avonduren tellen die hij belangloos heeft geofferd voor het aanleren van de notenleer bij jongeren? Hoeveel tijd hebben reeds muzikaal gevorderden van hem opgeëist om individueel de lastige passages te zijnen huize te komen aanleren? Hoeveel zweet is er bij hem niet gelaten bij de zware inspanningen voor dergelijke studie. Hoe vaak diende zijn echtgenote een pot bier te gaan vullen aan het vat in de kelder om de dorstige kelen te verfrissen. Hoeveel avonden zaten de aanlerende gereed in de keuken van het schoolhuis, op planken gelegd op twee stoelen, om beurtelings aan te schuiven om de opgedragen les te solfiëren. Nooit viel hem dit werk te zwaar of ongepast. Wel heeft hij steeds geeist dat de les vooraf degelijk door elke leerling werd voorbereid. Voelde hij aan dat zulks niet was gebeurd, zo werd het boek gesloten en mocht hij naar huis om ze beter in te studeren.

En niettegenstaande hij er steeds de sterke hand aan hield, toch voelden de kandidaat-musieklerlingen noch wrok, noch weerbarstigheid en gingen de les fatsoenlijk leren. Waarlijk het was voor de jongere klasleerlingen een zware straf wanneer ze voor een avond werden doorgestuurd en geen muzikles mochten komen halen omdat ze in de dagklas een berisping hadden te incasseren gekregen. Zo was het begrijpelijk dat er vorderingen werden gemaakt bij de jongeren, die zelf het resultaat aanvoelden en bekwaam werden om in korte tijd als spelend medelid in de fanfare aan te treden waar hun opleiding werd voortgezet.

Evenals bij het aanleren, zo ging het voor de spelende leden tijdens de repetities. Het aanvangsuur van algemene repetities net als het einde ervan werden stipt in 't oog gehouden. De aan te leren muziekstukken werden door de leraar zorgvuldig ingestudeerd, vooral op het gebied van harmonie. Hierin was hij als muzik leider zeer bevoegd. Door eigen studie wist hij zich te bekwalen. Trouwens, wie zal de zondagen tellen waarop hij over de Holsbeekse bergen stapte om in de Guldenhof te Leuven de uitvoeringen te gaan beluisteren van de militaire muziekkapel en ze ook te beoordelen. Geen moeite heeft hij gespaard om al te doen wat er al iets kon bijbrengen voor zijn fanfare en meteen ook zijn muzikale voldoening kon bevredigen. Zelfs heeft hij zich toegelegd op het instuderen van een toenmalig verschijnend tijdschrift waarin de kapelmeesters zich wisten te onderrichten in de materie voor hun examen.

En of hij hierin een bron van gegevens had gevonden! Eenmaal sprak hij over het passend materiaal om koperen speeltuigen te vervaardigen en dit in de juiste toon. Zo vertelde hij: om een piston te maken moet men een buis hebben van zulke lengte. Hij wist de nodige lengten voor bugel, trombone enz. Ja, meester Dechamps was een leider en muzikkenner die naam waardig. Geen wonder dat onder zijn leiding de goede naam van onze dorpsfanfare ver en wijd gekend was. Orde en tucht die er heersten waren een voorbeeld voor vele maatschappijen uit de omtrek. Gaat nu niet denken dat hij geen gepast lachertje kon verdragen. Ver vandaar! Hijzelf kon wel eens iets humoristisch aanbrengen ter gelegenheid van uitstappen of festivals. Hoe wist hij een maatschappij, die juist voor de zijne opstapte en waarvan de leden geen muzikaal gevoel toonden te zeggen: «Mannen gijle kunt luid spelen waarop het antwoord volgde: «Ja, meester; en we kunnen nog veel harder». En wat gebeurde er tijdens een festival op de Boven-Lo (Kessel-Lo): zijn mannen zetten een mars aan, juist aan de voet van de berg die zij dienden op te marcheren. Een andere maatschappij komt de berg af. Hun leider zet al afdalend eveneens een mars aan gang. Meester Dechamps, die dit gevalletje dra door had, beveelt zijn mannen vast de maat te houden en hun aandacht af te wenden van wat de afdalende muzikanten speelden. Hoe fier stapten zijn mannen de Loberg op! De afdalende muzikanten kregen de klop van de hamer, verloren de maat terwijl hun leider verlegen bevel gaf aan zijn maatschappij langs de boord van de weg te gaan staan om Holsbeeks muziek, steeds vast in de maat al spelend de berg te zien optrekken. Ja, wie een put graaf voor een ander...Met lede hand heeft deze bekwaame leidsman de dirigeerstok neergelegd. Hij ook heeft de spreuk ervaren: er is een tijd van komen en een tijd van gaan. Zijn heengaan zou voorwaar een onherstelbaar verlies wezen voor de fanfare. Ondanks het feit dat zijn opvolging als dirigent werd toevertrouwd aan zeer bevoegde personen, die zich inspanden om het voorbeeld van hun voorganger na te volgen, toch moest men ondervinden dat er naast muzik kennis nog wat anders is vereist om te kunnen leiden. De fanfare zou telkens de kreetgang gaan. De ene bestuurder na de andere voelde zich te zwak voor een dergelijke functie en liet ze over aan een volgende. Tot eindelijk een nog spelend lid de moed opvatte en zich bekwaam achtte de fanfare weer bloeiend te doen herleven wat

hem ook, dank zij zijn muzikale verworvenheden en inspanningen gelukte. Hij zou gewis de maatschappij naar haar honderdjarig bestaan geleiden! Dit levendig houden van de Holsbeekse fanfare danken wij aan de jonge kracht Marcel Persoons. Proficiat Marcel!

Gedwongen door beroepsomstandigheden heeft hij enige tijd geleden de hem toebedeelde rol aan zijn vriend Leopold Thielemans, die thans zijn beste zorgen besteedt aan wat een eeuw geleden in Holsbeek werd gesticht.

Uit wat voorafgaat blijkt al spoedig dat onze fanfare geregeld deelnam aan festivals. Ook de steunende leden met hun vrouwen of verloofden maakten hiervan nuttig gebruik en stapten zwierend en zwaaiend op de maat van de spelende dorpsgenoten vóór de fanfare uit alzo mee genietend van de vreugdeklanken van hun blazende vaders of zonen. Wat een vreugd! Meerdere uitstappen stonden jaarlijks op het programma. Zo werd er 's zomers op bepaalde zondagnamiddagen een bezoek gebracht aan de herbergen waarvan de baas fanfarelid was. Gewoonlijk stapten ook de medeleden mee op. 't Was voor hen ook eens een zondagje uit. Bij deze bezoeken was het aantal cafés steeds beperkt zodat zulks niet ontaardde in een braspartij. De jongste muzikantjes werden verzocht niet mee binnen de cafés te komen en kregen daarom altoos de opdracht bij de vlag, die gewoonlijk tegen de herberggevel werd geplaatst, te blijven en op te letten dat ze niet zou gestolen worden.

Buiten de cafébezoeken werd er ieder jaar een zondagmiddag besteed om een serenade te brengen aan de steunende ereleden, de hh. Debruyne en Van Tilt, beiden inwoners van de gemeente. Deze serenades werden altoos degelijk voorbereid. Met aandrang drukte meester Dechamps erop volledig in aantal op post te zijn, zodat de voorbereide stukken naar behoren konden uitgevoerd worden.

Ook wanneer een der leden trouwde, werd hem en zijn bruid tegen de avond een muzikale hulde gebracht.

Verder werden de processies die tweemaal 's jaars door onze gemeente ging, opgeluisterd door de heerlijke klanken van gepaste marsen gespeeld door de fanfare. Wanneer een lid overleed, werd hij ter kerke gedragen door de medeleden, gevolgd door familie, vrienden en muziekmaatschappij, die gewoonlijk de avond voor de begrafenis werd bijcengeropen in 't lokaal om even de nodige doodsmarsen te herhalen. Voor elk betreurd lid werd er een lijkrede uitgesproken op het kerkhof, min of meer in verband met zijn levensloop. Gelet op de moeilijkheden waarmee dit in de naoorlogsjaren gepaard ging, heeft men daarvan moeten afzien. Met spijt moet ik hier toch vermelden dat hij, die steeds met liefde voor de muziek en vele jaren de voorbeeldige leider is geweest van onze schone dorpsfanfare, van dit alles is verstoken gebleven. Dit feit, dat in Holsbeek en het omliggende reden is geweest van veel kritiek, gebeurde echter omdat de aflijvige zelf, vooraleer te sterven, uitdrukkelijk had gevraagd begraven te worden zonder lijkrede, zonder bloemen noch kronen, in alle eenvoud dus, kenmerk van zijn ganse leven. Zijn naam blijve echter in de geschiedenis voortbestaan om velerlei redenen en niet het minst als de onbaatzuchtige leider van de fanfare St.-Maurus die hij tot het einde van zijn leven is geweest.

Het gebeurde ook eenmaal per jaar dat de fanfare een bezoek bracht aan een of andere stad. Zo werden vaak de steden Oostende, Antwerpen, Duinkerken, Bergen en andere op het programma gezet al naargelang er festivals werden gegeven. 't Waren plezierige uitstappen voor onze muzikanten, die vaak dagen nadien nog deugd hadden van belevenissen tijdens deze reizen meegemaakt. Wie zou er nu nog niet lachen met hem die in Duinkerken in een herberg-bakkerij met slechts één gekend woordje Frans zijnde «pain», acht broden voor de neus kreeg toen hij er bijvoegde «wit» (Frans voor acht);

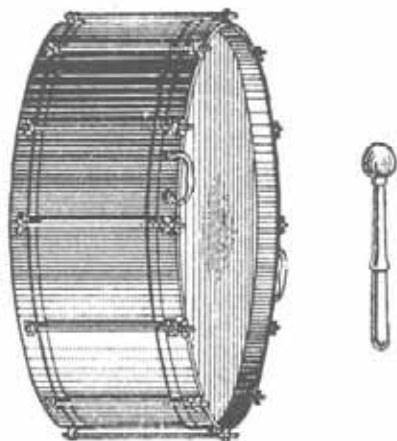
en bij een andere gelegenheid in Oostende een ganse schotel ledigde met het gedacht dat ze voor hem alleen was bestemd, terwijl ze voor zijn drie makkers aan dezelfde tafel gezeten, was opgediend. Ja, inderdaad, zo verging dat leven bij die heerlijke uitstappen. 's Winters bepaalde zich de actie buiten de repetities, bij het opvoeren van de toneelfeesten in de twee lokale zalen waarbij één «concert» werd opgevoerd ten bate van de muziekmaatschappij zelf. Hier weze aan toegevoegd dat de leden van de toenmalige toneelkring allen leden waren van de fanfare, zonet kinderen van de leden. Zo is het dan meer gebeurd dat in de schoot van de fanfare een toneelfeest werd georganiseerd met een sociaal doel. Zo ontvingen onze krijgsgevangenen in Duitsland tijdens de oorlogsjaren 14-18 pakjes met levensbehoeften, toegezonden en aangekocht met de opbrengst van een toneelfeest, door de fanfare gegeven met de toelating van de bezetter zelf. Zo is er altoos voor geijverd langs de weg van de muziekmaatschappij het schone, het kunstige, het edele en het nuttige in de mensenharten levendig te houden, dit alles dank zij de gestrenge hand van mr. Dechamps, waarvan de geest op onze dagen nog immer zijn invloed doet voelen in het voortbestaan van de fanfare.

Jaarlijks hield de fanfare St.-Maurus haar teerfeest, gewoonlijk op een zondag van de maand oktober of november. Waarom koos men dit tijdstip? Men achtte het de beste tijd om te feesten voornamelijk om twee redenen: het werk op de akker was gedaan en rond die tijd waren de beesten meestal uit de weiden binnen gehaald en doorgaans te koop tegen de laagste prijs. Wat bestond het bestuur uit vooruitziende en redenerende leden, vindt u niet? Vele jaren na elkaar diende voor het feest een beste stuk slachtvee aangekocht en de bestuursleden gingen het meest geschikte dier op stal kopen. Waarlijk, zij voelden zich daarbij in hun nopjes en het duurde soms verscheidene dagen eer zij het slachtdier naar wens hadden gevonden. Er werd gewikt en beraadslaagd, geprijsd en afgedongen vooraleer de handen in elkaar te slaan als teken van akkoord. Nadruk werd er vooral opgelegd dat het dier nuchter zou geleverd worden. Het ledenaantal dat zich aanbood op het heuglijk feest was zo talrijk dat het net geslachte vlees nauwelijks voldoende was om één dag lekker te smullen. Hoe verliep zo een teerdag? De hoogmis werd die zondag opgedragen voor de afgestorven leden van de fanfare. Vooraf werd er eerst smakelijk gegeten van de «uitterzure». Gezamenlijk stapten dan de leden gevolgd door de fanfare kerkwaarts om de H. Mis bij te wonen. Na deze plechtigheid bezocht men enkele herbergen en groeide stilaan de mensenmassa, gevolgd door soms rijen joelende kinderen. Duchtig werd hier bij vele leden het morgenmaal doorgespoeld zodat er plaats werd gemaakt voor het diner, dat door vrouwenhanden ten lokale werd bereid. Op het voorafbepaalde uur stonden de muzikanten met de leden aan de lokaaldeur waar ze de aangezette mars beeindigden, doorgaans opgevrolijkt door de rondedans van de wachtende kokkinnen met meegetrokken leden. Wat werd er daarna lekker gesmuld! De diensters hadden de handen vol. De stemming was er. Tijdens de rustpauze trad de fanfare op met een voor die dag aangeleerd muziekstuk. Tijdens het feest werd ook het jaarverslag meegedeeld. 't Waren voor de leden van de maatschappij onvergetelijke dagen.

Pieter Brueghel - de oude 1515 - 1569
Feestmaal in de schuur. Museum van Wenen.

Dat de fanfare St.-Maurus bij de dorpsbewoners ten eerste werd gewandeerd bewees het aantal aangesloten leden dat voor de oorlog 14-18 en zelfs tussen de twee wereldoorlogen tot 240 man kon oplopen. Na de oorlog 40-45 ging de maatschappij echter in ruime mate achteruit. Het aantal leden, zowel steunende als spelende, verminderde. Dat was niet enkel het geval voor Holsbeek maar veeleer een algemeen verschijnsel in heel het land. Ontegensprekelijk hebben de moderne technieken zoals radio en TV hieraan schuld. Stilaan echter heeft de mens zich oververzadigd gevoeld van al dat moderne gedoe in de huiskamers en voelt hij aan dat het edele gevoel van kunstbesef niet alleen bevredigd wordt langs de ether maar meer tot uiting komt door eigen prestaties al zijn ze dan nog minderwaardig. Zo gingen alom toch weer de fanfares een nieuwe opmars tegemoet. Dat was ook het geval voor de fanfare St.-Maurus, weliswaar met een kleiner aantal spelende en steunende leden.

HET LEVEN GAAT VERDER...

Het jaar 1951 kenmerkte zich vooral door het ontslag van Marcel Persoons als muzikleider, en van Oscar Geets als ondervoorzitter, die prompt vervangen werd door Rik Sellekaerts. Ook het jaar dat Jozef Reynders (Jef Wis) de titel van ere-muziekchef toegewezen kreeg. Met het oog op deelname aan de jaarlijkse Heilige Sacramentsprocessie, werd hierdoor aan Fré Lemmens opdracht gegeven, deze dag het leiderschap op zich te nemen. Ook de plechtigheid aan het H. Hart op de Chartreuzenberg stond onder leiding van de «Lemme».

.....

Nochtans heeft dit beeld de guitige Fré ooit eens in een andere rol kunnen aanschouwen, toen hij op een koude winterse nacht, huiswaarts kerende van de repetitie van de Fanfare, vanaf het bidbankje vóór het H. Hartbeeld even uitruste, zijn donderende stem over de Holsbeekse contreien liet galmen «DE DAG IS VAN U, DOCH DE NACHT IS VAN MIJ». Deze woorden waren gericht tot een man die op zijn klompen de heuvel naar het H. Hart wou opklimmen, doch zich plotseling geconfronteerd zag met een «sprekend» H. Hartbeeld, vierklauwens naar huis terugkeerde, om zijn dodelijk verraste ega, hortend en bibberend van angst zijn wedervaren te vertellen. Sederdien leven haasjes en konijntjes op de hellingen van de Chartreuzenberg heel rustig en tevrede, dank zij de Fré, die toen, het hoeft gezegd, bosgarde was.

Op voorstel van Meester Stuckens werd naar een nieuwe toneelleider uitgezien. De keuze viel op Frans Nackaerts die aanvaardde. Deze liet zich omringen door volgende jonge mannen en meisjes, rond ouderdomsdeken Jozef Massant:

Crabbé Norbert	Massant Lutgart
Sellekaerts Frans	Sellekaerts Alfonsine
Sellekaerts Alfons	Van Meensel Suzanne
Hendrickx Achiel	Hendrickx Ivonne
Hendrickx René	Billet Lucienne
Hendrickx Fons	Van Genechten Virginie
Valckenborgh	Van de Zande Yolande
Dechamps Victor	Valckenborgh Léa
Lemmens Willy	Gecraerts Germaine
Lemmens Gaston	Lemmens Irene
Grauwels René	Grauwels Adeline
Mertens Ferdinand	Grauwels Maria
Van de Borne Adrien	Fobelets Marie-Louise
Caluwaerts Willy	Van de Gaer I.
Reniers Victor	Nackaerts Christiane
Hazelaers Raymond	Nackaerts Godelieve
Meens Omer	Massant Nelly
Claes Cyriel	

Na het nog een paar winters te houden bij de traditionele drama's en blijspelen zoals: Tineke, de Boerenstudent, Hare Hoogheid wil niet trouwen, werd in 1955, na zovele jaren terug uitgepakt met een operette. Het werd «De Ware Jozef», een landelijk karakterstuk. Onder de muzikale leiding van de onverslijtbare koster Emile Wynants, de «meesterlijke» Meester Stuckens, de onvervangbare Karel Koekaerts en de algemeen leidende Frans Nackaerts werd de opvoering een «vooroorlogs» succes.

En de toneelgroep «Taal, Kunst en Vermaak», gesterkt door dit succes, ging voort op de ingeslagen weg, en bracht achtereenvolgens in 1956 en 1957 de operettes «De Blinde Nachtegaal» en «Leentje van de Mulder» voor het voetlicht.

Dat er in die tijd duchtig op los gerepeteerd werd blijkt uit volgende planning in voorbereiding van een opvoering:

- 3 maanden voor de voorstelling: elke week één maal repetitie
- 2 maanden voor de voorstelling: 2 maal per week repetitie
- 1 maand voor de voorstelling: 3 maal per week repetitie
- de laatste week: alle dagen repetitie.

Datums van de jaarlijkse voorstellingen: telkens de 2de en 3de Zondag van de maand december. Na deze data gingen de opvoeringen door in de nevengemeenten. De winst van deze opvoeringen werd integraal afgedragen aan de Kas van de Fanfare, en niet zoals dit vroeger menigmaal gebeurde, bestemd voor een liefdadig doel.

Helaas, zoals dit met menige onzer cultuur- folkloor- en dorpsseigen groepen het geval was, kon ook deze toneelgroep niet op tegen de concurrentie van de moderne ontspanningsmiddelen, en diende bij gebrek aan de nodige personeelsbezetting haar werkzaamheden te staken.

Hoe dan ook, de activiteiten van de toneelvereniging hielden voor de fanfare een stimulans in, om de malaise ontstaan door het plotseling ontslag van Marcel Persoons, het hoofd te bieden. Dit zou vooral blijken uit enkele verwezenlijkingen:

— Jules Roelandts, brouwer uit Kortrijk-Dutsel, een graag geziene figuur te Holsbeek en zeker bij de fanfare, werd begin 1952 de nieuwe muziekchef, nadat Jozef Reynders (Jef Wis) de eremuziekchef met spijt in 't hart moest bedanken. De geest waarmee Jules Roelandts de fanfare een heel stuk verder hielp is best te omschrijven als men teruggrijpt naar de passage uit de afscheidsrede bij zijn overlijden, toen onze secretaris hem groette met de woorden «U hebt steeds als een vader gewaakt over onze muzikanten, hen bijgestaan op alle gebied, niet alleen geestelijk doch zeer dikwijls stoffelijk.

— Frans Nackaerts werd door het bestuur, op voorstel van Meester Stuckens, in diens plaats als secretaris aangesteld. Deze laatste nam geen ontslag als bestuurslid, en bleef eerstgenoemde met raad en daad bijstaan.

Tot gezondmaking en spijzing van de kas werden Nieuwjaars- en Halfvastenbals (gemaskerd) ingericht, zelfs met de medewerking van de plaatselijke wielrenners, Van Meensel Felix, Dormaals Theo en Demaer Guillaume.

— Rond de jaren 1950-1955 bestond de fanfare uit een 30 tal muzikanten en 53 members of gewone leden, die mits het betalen van 20 fr. per jaar, lid waren van de fanfare, en als dusdanig, bij overlijden, met muziek naar hun laatste rustplaats begeleid werden.

Uit de geraadpleegde documenten blijkt dat in het jaar 1955 volgende bestuursleden vereremerkt werden:

- Zilveren palmen der kroonorde
Thielemans Hendrik — sinds de aanvraag overleden en (lid sedert 1895) ten postumen titel toegekend.
Stuckens Felicien — lid sedert 1910
Kockaerts Karel — lid sedert 1913
Wynants Cornelius — lid sedert 1919
- Zilveren Médaille der Kroonorde
Bruelemans Carolus — lid sedert 1902
Lemmens Frederic — lid sedert 1905
- Zilveren Médaille der kroonorde van Leopold II
Grauwels Frans — lid sedert 1914
Hoeylaerts Prudent — lid sedert 1910

Na het overlijden van Jules Roelandts was Frans Uyttebroek (zie foto) snel bereid voor het opnemen van de dirigeerstok. Dit bracht mee dat verschillende muzikanten van de Fanfare «Moed en Vooruit», waar François eveneens muzikkliefhebber was, de weg over de berg vonden, en hun vrienden van Sint Maurus een handje kwamen toesteken. Van deze periode blijven ons nog twee trouwe leden over nl. Jules Schoolmeesters, muziekdrager bij de uitstappen en onze ouderdomsdeken Jules Caes, de kranige vaandeldrager.

François Uyttebroek heeft de Sint Maurus fanfare van Holsbeek de weg gewezen naar de Provinciale Muziekconcerten, ingericht door het Provinciaal Bestuur in het domein van Huizingen. Van deze bezoeken werden dan familiale uitstappen gemaakt, waaraan de gezinnen van muzikanten en gewone leden gratis konden deelnemen. Financieel brachten deze uitstappen wat geld in 't bakske, want het Provinciaal Bestuur was mild met de betoelaging van de deelnemende maatschappijen.

Na het overlijden van François Uyttebroek was het opnieuw de beurt aan Marcel Persoons om het leiderschap op zich te nemen.

De leerling van Meester Dechamps, gediplomeerde trompettist van de conservatoriums van Leuven en Brussel, bracht alras een andere sfeer teweeg, te wijten aan zijn jong dinamisme, waarmee hij van bij aanvang van zijn tweede «ambtstermijn» de muzikanten wist te beïnvloeden.

Bij hem rijpte onmiddellijk de idee de inwoners van Holsbeek dichter te betrekken bij het leven van de fanfare.

Met dit doel nam hij het initiatief, muziekconcerten in te richten, wat vanaf 1973 met de medewerking van volgende muziekmaatschappijen regelmatig gebeurde:

Sint Martinus uit Wilsele

Sint Isidorus uit Wilsele

Rotselaers Ware Vrienden uit Rotselaar

Sinte Catarina uit Kortrijk-Dutsele.

Het werd een succes en onze muziekchef had zijn doel bereikt.

Ondertussen had de maatschappij, om praktische redenen en met de toelating van Pastoor Ulens, haar intrek genomen in een leegstaand klaslokaal van de parochiale gebouwen.

Het jaarlijks teerfeest werd sedertdien, om dezelfde redenen gehouden in de parochiezaal, waar Maria Sellekaerts, als geroutineerde kokkin, zelfs de meest kritische lijnproever wist te bevredigen. Een teerfeest, zonder de alomtegenwoordige Lien Hazelaers, zou er geen geweest zijn.

Dat de kwaliteit van de uitvoeringen stilaan verbeterde, bewees de fanfare door te promoveren van vierde categorie (waarin wij sedert Frans Uyttebroek vertoefde) naar 3de categorie.

De eigen muzikanten onderhielden vriendschappelijke relaties met de muzikanten van de zusterverenigingen uit de onmiddellijke omgeving. Ook Rotselaar en even later Tremelo ontsnapten niet aan deze toenaderingsperikelen. Weldra kwamen van beide dorpen muzikanten de rangen van de fanfare Sint Maurus vervoegen. Wel te verstaan, dat dit dienst om wederdienst inhield. Tenslotte kwam ook Kessel-Lo aan de beurt, en wel in de persoon van Leopold Thielemans, zoon van de vroegere voorzitter Hendrik Thielemans.

En toen begon de drang naar beter en mooier. Hoe kon het ook anders, met de man die zijn eerste schreden op muzikaal gebied zette in de keuken van Meester Dechamps, toen hij zijn plechtige communie amper achter de rug had. De man die nagenoeg een jaar muziekstudie doorworsteld door zijn leermeester reeds bekwaam bevonden werd om staande, op twee lege bierbakken, een solo voor trompet te gehore te geven, waarvoor de kenners in bewondering stonden. Leopold Thielemans drukte van bij zijn aankomst zijn muzikale stempel op onze fanfare. Hij meer dan wie ook, beseftte «dat wij gedoemd waren om te verdwijnen indien wij het roer over geen andere boeg gooiden».

En hij keerde het roer, en nam het zelf in handen. Hij richtte namelijk in het najaar van 1975 een muziekschool op. Het bestuur zorgde bij wijze van proef voor een tiental leerlingen, en de wagen ging aan 't rollen. Amper een jaar nadien had Leopold met de hulp van Jules Rosseels het klaar gespeeld dat reeds vier jonge muzikantjes, de repetities van de «groten» mochten volgen. En van hun vorming en kennis van muziek gesproken; Leopold en Jules hebben deze jonge snaken op een jaar tijd (3 u. les per week) meer muziekkennis en speeltechniek bijgebracht, dan velen onder onze oudere muzikanten op tien jaar tijd hadden kunnen opdoen.

Leopold Thielemans is evenals Marcel Persoons een leerling van Meester Dechamps. Hoe zijn loopbaan als muzikant zich ontwikkelde, wilde hij niet graag kwijt. Hij houdt niet van uiterlijk vertoon, en bluft nooit met persoonlijke prestaties. Van familieleden hebben wij dan vernomen, dat Leopold, na twee jaar les bij Meester Dechamps naar de muziekschool ging en vier jaar nadien, in 1937 namelijk, de prijs van uitmuntendheid behaalde. Na zijn krijgsgevangenschap, in 1942, slaagde hij in de bekwaamheidsproef voor trompet. Hij was lid van het symphonieorkest van de Muziekschool te Leuven en trad samen op met het Nationaal Orkest van België. Hij wordt nog wekelijks gevraagd als gastmuzikant bij befaamde orkesten.

Kan het ook anders, volgens zijn echtgenote, zijn er in het jaar slechts een vijftal dagen dat hij zijn trompet niet bespeeld.

En zoals iedereen verwacht had, nam hij met de goedkeuring van Marcel Persoons de leidersstok in handen.

Een repetitie onder leiding van Leopold, is geen lol. Dit was het rijmpje dat door de muzikanten achter zijn rug gefluisterd werd. Dit is nochtans verleden tijd. Want nu maken de muzikanten onder zijn leiding er warempel een preciesheidsles van.

Wat vroeger nooit gebeurd was, dat doet Leopold nu, namelijk een muziekconcert geven in de kerk te Holsbeek Sint Maurus. Tijdens de laatste zondag van oktober 1976, ter gelegenheid van de jaarlijkse H. Mis opgedragen voor de overleden leden, werd dit eerste optreden, een waarachtig succes. Indien de bomvolle kerk gedurfd had, een donderend applaus zou zeker zijn losgebarsten. Pastoor Ulens nodigde de fanfare alras uit voor een tweede beurt.

Deze tweede beurt komt er op 20 mei 1977, ter gelegenheid van de inzegening van het nieuwe fanfarevaandel, in de jubileummis van het 100-jarig bestaan.

Dit nieuwe vaandel, werd door de bevolking van Holsbeek aan de jubilerende fanfare als geschenk aangeboden.

Bij het napluizen van documenten en geschriften, hebben wij van in het begin, een brief ter zijde gelegd, uitgaande van onze vroegere secretaris Felicien Stuckens, ter gelegenheid van de viering van het negentigjarig bestaan. Hij kon bij deze viering niet aanwezig zijn, doch leefde in gedachten met bestuur en muzikanten mee. En het is in eenzelfde gemoedsgesteltenis, dat wij als slot van deze geschiedkundige kroniek zijn woorden willen gebruiken...

Wij citeren letterlijk...

«Onder alle kunsten door de mensheid beoefend, is vrouwe «Muzika» wel één van de oudste, meest beroemde en geroemde en zeker de schoonste. Speelde niet Koning David de harp als jeugdige knaap zoals de bijbel het ons leert. En dat vooral tot troost en opbeuring van koning Saül, wanneer deze verzonk in een melancholische bui. Deze feiten tonen ons maar al te duidelijk, de troostvolle en opbeurende waarde van de muziek.»

En dan verder «En nu Harop, inwoners van Holsbeek, laat niet gezeggen dat onze gemeente veroudert. Ruk aan met de fanfare. Wilt niet dat wat uw voorouders hebben gesticht zou te niet gaan». Neen Holsbeek mag niet verouderen. De Fanfare moet het helpen wakker houden. Dat is onze wil! Dat is de wil van oud en jong! Vooruit, dat is onze leus».

Het **bestuur 1977** verenigd rond de vlag.

Van links naar rechts: Schoolmeesters Arthur, kassier - Nackaerts Frans, sekretaris - Sellekaerts Frans, commissaris - Claes Cyriel, ondervoorzitter.

Zittend: Sellekaerts Henri, voorzitter - Hazalaers Constant, commissaris.

Van Horebeeck René en Mertens Victor, commissarissen waren belet bij het nemen van deze foto.

LIJST VAN DE MUZIKANTEN EINDE APRIL 1977

Dael Raymond — electricier	Kockaerts Alfons — beroepsmilitair
Geuens Oscar — brouwerijarbeider	Kockaerts Rudy — scholier
Hazelaers Constant — zelfstandige	Kockaerts Louis — scholier
Meulemans Alfons — gepensioneerde	Cremers René — zelfstandige
Nackaerts Frans — bediende	Cremers Albert — gepensioneerde
Sellekaerts Frans — arbeider	Lemmens Constant — zelfstandige
Sellekaerts Henri — gepensioneerde	Van de Goor Louis — arbeider
Schoolmeesters Arthur — tolbeampte	Verhaegen Jan B. — veldwachter
Smets Alfons — treinbestuurder N.M.B.S.	Lemmens Sonia — studente
Persoons Marcel — bediende	Van de Wal Eddy — militair
Van Goolen Theofiel — gepensioneerde	Claes René — arbeider
Veltens Marcel — rectifieur	Claes Achiel — landbouwer
Waynants Karel — gepensioneerde	Vissenaekens August — arbeider
Claes Cyriel — handelaar	Wolfs Marcel — handelsreiziger
Claes Jos — arbeider	Janssens Robert — autogeleider
Claes Bert — student	Van den Balck Henri — gepensioneerde
Claes Wim — student	De Bie Jozef — student
Delauré Guillaume — gepensioneerde	Baumans Prudent — arbeider
Rosseels Jules — bediende	Schoovaerts Pierre — zelfstandige
Van Meerbeek Mimi — huisvrouw	Schoovaerts Rik — arbeider
Caes Jules — gepensioneerde	Stens Roger — arbeider
Schoolmeesters Jules — idem	Van Dessel Jos — arbeider
Thielemans Leopold — politieagent	Vermeulen Julien — bediende
Regent Louis — handelaar	Gilbert Louis — bediende
Hautain Eddy — bediende	Sellekaerts Greet — scholierster
Beguyen Jan — gepensioneerde	Van Hal Ive — student
Mommaerts Willy — zelfstandige	Van Houweligen Daniel — handelaar

LIJST VAN DE GEWONE LEDEN EINDE APRIL 1977

Beullens Alfons	Claes Constant	Massart Gusta
Caluwaerts Jozef	Van Langendonck Alfons	Persoons Achiel
Crabbé Norbert	Lemmens Willy	Philipsen Alfons
De Kelder Kamiel	Claes Jules	Smets Frans
Delauré Jules	De Gussemme François	Geeraerts Jean
Dormael Louis	Trompet Achiel	Suetens Louis
Morren Angeline	Rentmeesters Daniel	Tuyls Eduard
Mertens Ferdinand	Lemmens Harry	Tuyls Alfons
Mertens Jules	De Cuber Germaine	Valckenborg André
Mertens Maurice	De Cuber Roza	Verbruggen Eugène
Michiels Jan	Bruelemans Paul	Wolfs Eduard
Hendrickx Roger	Thielemans Roger	Verbeek Louis
Hendrickx Raymond	Vermaelen Theophil	Van Goidsenhoven René
Hendrickx Maurice	Feyaerts Alfons	Puitemans Georges
Hendrickx Achiel	Mevr. Hoeylaerts Prudent	Philipsen Jozef
Lemmens Alberic	Mertens Alfons	

Overlijdens:

Mevr. Van Tilt — erevoorzitter — bij haar overlijden in 1955 zette haar dochter Mevr. Springel-Van Tilt de taak van haar moeder verder.

Caluwaerts Marcel

Geets Oscar

Grauwels Frans

Peeters Alfons

Meeus Frans

Van Hoven Henri

Hoeylaerts Prudent

LEDENLIJST OMTRENT 1930

1. BRAMS, Frans	24. PEETERS, Guillaume	49. DORMAELS, Ferdinand
2. BRUELEMANS, Karel	25. PEETERS, Jules	50. DELAURE, Joseph
3. BRUELEMANS, Frans	26. PHILIPSEN, Ernest	51. VAN MEERBEEK, Théophile
4. CRABBE, Jules	27. ROELANDTS, Jules	52. VAN HOVEN, Louis
5. DECHAMPS, Petrus	28. STUCEKSN, Félicien	53. VAN HOVEN, Emile
6. DORMAELS, Frans	29. THIELEMANS, Henri	54. VERTONGEN, Guillaume
7. FANNES, Frans	30. THIELEMANS, Edouard	55. VAN ROOST, Joseph
8. GRAUWELS, Frans	31. THIELEMANS, Léopold	56. VISSENAËKEN, Sylvain
9. GRAUWELS, Vital	32. TUYLS, Alfons	57. VERDEYEN, Karel
10. GILIS, Sylvain	33. VAN RILLAER, Désiré	58. WEYNANTS, Félix
11. HAZELAERS, Constant	34. VAN RILLAER, Henri	59. WEYNANTS, Désiré
12. HUYGENS, Vital	35. VANHOVEN, Henri	60. WEYNANTS, Emile
13. HOEYLAERTS, Prudent	36. VANDENWYNGAERDEN, Jules	61. WEYNANTS, Karel
14. LEMMENS, Frederik	37. VAN GOOLEN, Théophile	62. WEYNANTS, Victor
15. LEMMENS, Constant	38. VANDENBERGH, Joseph	63. COUTEAU, Vincent
16. MASSANT, Athème	39. VAN MEERBEEK, René	64. PIOT, Joseph
17. MASSANT, Joseph	40. WEYNANTS, Karel	65. VERHAEGEN, Remy
18. MEULEMANS, Gustaaf	41. WEYNANTS, Frans	66. MEULEMANS, Arthur
19. MEULEMANS, Edouard	42. SCHOOLMEESTERS, Arthur	67. BRUELEMANS, Frans
20. MEULEMANS, René	43. PERSOONS, Henri	68. Meester JALON
21. MEULEMANS, Vital	44. SELLEKAERTS, Henri	69. NACKAERTS, Henri
22. MEULEMANS, Alfons	45. GEERAERTS, Désiré	70. VANGEERTRUYDEN, A.
23. NACKAERTS, Gustaaf	46. MARRANT, Louis	71. VAN TILT, Louis
	47. GELEYNS, Prosper	72. VANDEZANDE Dony
	48. KOCKAERTS, Karel	73. VANDENWYNGAERDEN, Louis
-
1. BEULENS, Alfons	17. HAZALAERS, Jules	35. PERSOONS, Jan
2. BOSMANS, Jules	18. HENDRICKX, Joseph	36. PHILIPPAERTS, Félix
3. BEULENS, Jan	19. HENDRICKX, Frans	37. PHILIPPAERTS, Dony
4. BRANTS, Joseph	20. HUYGENS, Eugène	38. PHILIPSEN, Frans
5. CALUWAERTS, Karel	21. ICKX, Alfons	39. RABOU, Guillaume
6. CLAESSSENS, Evariste	22. LEMMENS, Frans	40. ROBEYNS, Louis
7. DE ROOST, Laurens	23. MARRANT, Gustaaf	41. ROBEYNS, August
8. FANNES, Alfons	24. MASSY, Frederik	42. SELLEKAERTS, Karel
9. GEETS, Frans	26. MEULEMANS, Gustaaf	43. SCHOOLSMEESTERS, Frederik
10. GEETS, Oscar	27. MEULEMANS, Louis	44. SCHOOLSMEESTERS, Petrus
11. GEETS, Hector	28. MARRANT, Frans	45. SWINGS, Frans
12. GILIS, Edouard	29. NACKAERTS, Frans	46. SWINGS, Alfons
13. GILIS, Jan	30. OVERLOOP, Frans	47. TUYLS, Edouard
14. GILIS, Karel	31. PARDON, Albert	48. VANCLEYNENBREUGEL, Joseph
15. GEERAERTS, Jan	32. PEETERS, Rumoldus	49. VANDEPLOOK, Joseph
16. GOVAERTS, Louis	33. PEETERS, Alfons	50. VAN MEERBEEK, Livinus
	34. PERDIEUS, Arthur	

Bij het ier perse gaan, bezorgde Mevr. Maria Marraut - Geers, kleindochter van stichter Frans Geers, ons nog de lijkrede uitgesproken door Meester Deschamps bij de begrafenis van haar grootvader. We dachten dat we de lezers dit niet mochten onthouden.

*Lijkrede uitgesproken bij het graf van vader door
de Heer Deschamps. (2 Juni 1936)*

Vrienden,

Wij vernemen vandaag een heimde echtgroot en vader, een geachte burger, een trouw makker en vriend naar zijn laatste rustplaats. Frans Geers is door de dood uit ons midden gerukt, echtgenote en kinderen ontzamen.

In naam van de Dood van het N. Part, in naam van de Boerengilde, en de Parafren brengen wij hem een laatste groot, zegen hem van laatste vaarwel.

Op 10 Februar 1950 werd hij te Betselaar uit zeer eederige ouders geboren, enige jaren later kwam vader Geers met zijn buisgezin onze gemeente bemnen.

Toen onze betrouwde overleden de jongelingsjaren had bereikt, reekt en vond hij werk, hij wilde het zijne bijdragen tot het onderhoud van het suidelijk gezin en werd metaalwerker, later was hij werkzaam in een oelfabriek en uiteindelijk werd hij landbouwer.

Intussen had hij een huisgezin renticht, door zijn werkzaamheid gelukte hij er in zijn gezin, dat zeer talrijk was een doftig onderhoud te verzekeren. Immer heerste in zijn huishouden welvarende liefde en genegenheid vrede en eendracht.

In de vroege dagtink reekt hij een doftig vernet en dat vond hij in de beoefening van de muziek, tijdens zijn arbeid in de fabriek had hij de beoefening van de toonkunst geleerd, getruud naar enkele vrienden, beekol hij ook in onze verzette een muzikantstheoretisch tot stand te brengen. Kinder in den beluister, op het Bergd, stond het ouderlijk huis, dat lang verdwenen is, daar hadden de vergaderingen plaats, daar werd beoefend, daar werden de middelen beproven die tot een goede winst mochten leiden, daar werd geleerd, daar werden nieuwe leden aangenomen, daar ontstond dank aan de bereidwilligheid en de offeringen van onze overleden vriend en die zijner makkers, een geliefd Parafrengezelschap. De ingezetenen der gemeente schaken de onontbeerlijke muzikanten en speeltuigen, stonden de nieuwe maatschappij door jaarlijkse bijdragen en een verstandige leiding. Uitstappen van een muziekkorps wekten de geestdrift en waren de vermaak, dat het aantal uitvoerende en zwellende totaan, en de maatschappij op vaste grond werd gevestigd.

Met genegen zag onze overleden vriend zijn poeling het eed gevolg bekronden, zolang zijn lichaamskrachten zulke toelichten bleef hij medewerter en wist hij de jongeren aan te moedigen.

Op hoge ouderdom was hij verplicht zijn speeltuig naar te leggen en dan werd hij erlid.

De liefde voor het achane en die voor het aangename, sloot het diepeworteld kristelijk gevoel niet uit, dat zijn eed hart kenmerkte, daarbij kwam het dan ook, dat hij zolang zijn gezondheidstoestand het hem toeliet deelnam aan de maandelijkse N. Komunie en anderen door zijn voorbeeld aemdenigde, neen hij leefde niet voor den tijd maar wel voor de eeuwigheid.

Hij was verstandig genoeg, om al het nut te begripen dat een welingerichte boerengilde in de gemeente oplevert, hij was er een van de eerste toedeeders van en sedende lange jaren de beoefening van zijn beoefter, en die nu kleine als onafmakbare taak volbracht hij tot eenderde beoefening. Hij was zeer verstandig, had een rijke onderwinding opgedaan, kende de tekens van de eerste verlichtten, die hij wist te helen en aan bijzonder ervaren in de verstande onder buidieren. Van die kennis en de bereidwilligheid van onze overleden, maakten de beoefende of beoefende landbouwer onze gemeente rijkdom toebruik.

Was een dier orinteld, vrede men dat de verlossing slecht kan aflopen dan riep men de hulp in van onze vriend, die na wel hij nacht al bij dag bereid was, zijn naaste hij te staan en de stal niet verliet, voor alle goeder geveken was.

O, wie telt de mannen die hij heeft bijgestaan, en tegen grote verliezen ja, tegen de ondergang heeft beschut.

Al in de dankbaarheid niet van deze wereld, toch verd onze overleden vriendgenossen geacht en hemind, hij was en nacht van aard, en geachtig voor echtgenote, kinderen en medburgers, altijd bereid om iedereen, want hij kende geen vijanden, met raad en daad bij te staan.

En nu vlogen de jaren heen, het een na het ander, in vrede en welvaren. en onze betrouwde vriend werd oud, dank zijn werkzaamheid, zijn zuinig en genatigd leven had hij de vereniging van geest en lichaam behouden, daar treft hem op het onverwachte een gerakenheid, die hem het gebruik zijner ledematen ontnemt.

Door de hulp van een bekwaam geneesheer komt er beternis in zijn toestand, echtgenote en kinderen knuteren de hoop hun geliefde sieke te behouden, en kan hij niet meer arbeiden, toch zijn tegenwoordigheid in de huiselijke kring, zijn liefde en wijze raadgevingen te genieten. Ijdle hoop, langzaamhand verminderen de lichaamskrachten en onze dierbare vriend overlijdt op 28 Mei laatsteleden.

Waarde echtgenote, dierbare kinderen, hij, die u zo zeer bewinde, die voor u heeft gewerkt, na wel uw eeuwig als uw tijdelijk geluk beoogde, die voor u alles veil had, is naar de eeuwigheid, uw familiekring is kleiner geworden, aan de haard is een plaats die onbeset blijft, uw hart bloedt. Doch ween getruunt. Wij nullen in een rouwlied al het wee vertellen, dat het afsterven van onze dierbare overleden in onze harten haart en zijn ziel in onze gebeden gedanken.

Frans rust in vrede - Vaarwel tot in de eeuwigheid - Vaarwel.

† Mr en Mw Alfons Lemmens-Meulemans; kinderen, schoons- en kleinkinderen; Mr en Mw Gustaaf Meulemans-Organ, dochter, schoonzoon en kleinkinderen; Mr en Mw Vitalus Meulemans-Thielenmans; Mr en Mw Germain Demarsin-Meulemans; Mr en Mw Eduard Meulemans-Nackaerts en kinderen; de families Meulemans, Crab, melden U met innige droefheid dat het den Heer bejaagd heeft tot zich te roepen de ziel van hun welbeminden Vader, Schoon-, Groot- en Overgrootvader, Oom, Grootoom en Bloedverwant.

Mijnheer Ludovicus MEULEMANS

Weduwnaar van Adelia CRAB

Oud-Gemeenteraadslid

Lid en Stichter van de Fanfaremaatschappij
Lid van de Boerengilde en van de Broeder-
der Geloovige Zielen.

Vereerd met de Burgerlijke Medaille van 1e
de Medaille der Landbouwereniging, van
geboren te Holsbeek, den 25 April 1855, en
vruchtig overleden den 15 Juli 1939, bedienend
III. Sakramenten der stervenden.

UEd. wordt uitgenoodigd tot het bijwonen
genode diensten, die tot lafenis zijner ziel zullen
in de kerk van Holsbeek:

DINSDAG 18 JULI, te 10 uur de plechtige
voorafgegaan van de Vigilien en gevolgd
grafenis.

Vergadering ten sterfhuize, Dorp, aan h

† Mevrouw Franciscus Geets, geboren Rosalia Crab,
Mr en Mw Alfons Geets-Rollens, kinderen, schoon-
kinderen en kleinkind; Mw Wed. Louis Vandepuut-
Geets, kinderen, schoonskinderen en kleinkinderen;
Mr en Mw Emmanuël Collaer-Geets en kinderen; Mr
en Mw Isidoor Hukenhout-Geets en kind; Mr en Mw
Louis Geets-Vermaelen en kinderen; Mr en Mw Julius
Geets-Stoenbergs en kinderen; Mr en Mw Julius Lam-
proy-Geets en kinderen (Mei), Amelie Geets; Mr en Mw
Jozef Geets-Elkornals en kind; Mw Weduwe Henri
Meulemans-Geets en kinderen; Mr en Mw Frans
Detroye-Geets en kind; Mw Wed. Eduard Geets, ge-
boren Louisa Crab en kinderen; de families Geets en
Crab, melden U met innige droefheid het afsterven van
hunnen welbeminden Echtgenoot, Vader, Schoon-,
Groot- en Overgrootvader, Broeder, Schoonbroeder,
Oom, Grootoom en Bloedverwant.

Mijnheer Franciscus GEETS

Echtgenoot van Rosalia CRAB

Lid en Stichter van de Fanfaremaatschappij
den Bond van 't H. Hart en van de Broeder-
der Geloovige Zielen. Lid en Wijkmeester der
Gilde van Holsbeek. Lid en medestichter der
Fanfare "Sint-Maurus"

geboren te Rotselaar, den 10 Februari 1830, en god-
overleden te Holsbeek, den 28 Mei 1936, be-
dienend de HH. Sakramenten der stervenden.

UEd. wordt uitgenoodigd tot het bijwonen van de
Diensten, die tot lafenis van zyne ziel zullen
in de kerk van den H. Maurus, te Holsbeek:
DAG 2 JUNI, te 10 uur de plechtige Lijkdienst,
voorafgegaan van de Vigilien (9 1/2 uur) en gevolgd
grafenis.

Vergadering ten sterfhuize, steenweg 9, te 9 1/2 u.
er eere van O.L.Vr. van Bijstand, 1 Mis van
Broederschap der Geloovige Zielen, 9 Missen
de kinderen, 8 Missen vanwege de schoon-
1 Mis vanwege de schoonzuster en 1 Mis van
Boerengilde, allen later te bepalen.

De leden van Boerengilde en Fanfare
dringend verzocht lijkdienst en begrafenis
onen.

Jesus, barmhartigheid.

Holsbeek — drukkerij A. Beullens Zoon.

† Mijnheer en Mevrouw Emiel Vanleeuwe-Crabbe
en hun kinderen; Mr en Mw Jozef Reynders-Crabbe,
kinderen en kleinkinderen; de families Bruemans;
Wuyts-Crabbe, Tombeur-Lontje, Wijnants-Bruyninkx,
Van Emelen, Vermeyen, Stas en Oliviers; de neven
en nichten, melden U met innige droefheid het afster-
ven van hun geliefden stiefvader en bloedverwant.

Mijnheer Petrus DECHAMPS

Weduwnaar van Mw Stephanie LONTJE

Schoolhoofd op rust, gezuworen landmeter, lid van de
Kerkefabriek, van den Openb. Onderstand
van de gemeenteraad. Oud-bestuurder van de fanfare St
Maurus. lid van den Bond van het H. Hart en andere
christelijke genootschappen.

Vereerd met de onderscheiding "Pro ecclesia", met het
burgerlijk kruis van 1e klas, en andere ereoorkonden
geboren te Holsbeek, den 18 Maart 1862, en er godvruchtig
overleden den 11 November 1945, bedienend van de
HH. Sakramenten der stervenden.

UEd. wordt uitgenoodigd tot het bijwonen van de volgende
diensten, die tot lafenis van zijn ziel zullen geschieden in
de kerk van den H. Maurus (Gildezaal) Holsbeek:

WOENSDAG 14 NOVEMBER, te 10 u. de plechtige
Lijkdienst, voorafgegaan van de Vigilien en gevolgd
van de begrafenis.

Vergadering ten sterfh. Siote Margarethagesticht,
Kortrijksche baan, te 9 u. 30.

Donderdag 15 Nov., te 9 u. dienst v.w. kerkfabriek.
De dubbel dertigsten, de missen v.w. de kerkfabriek,
vanwege de Broederschappen en de andere missen,
zullen later aangekondigd worden.

Zalig de dienaar dien de Heer zal bereid vinden.
Van hem mag getuigd wat de H. Schriftuur zegt: hij
was een man eenvoudig en oprecht; hij vreesde God,
vluchtte het kwaad, (Job, II 3) hij was rechtvaardig en
volmaakt te midden der menschen (B. v. Schepp. VI 9);
een sprekend voorbeeld van diep kristelijk geloof son-
der aanstellerij, maar ook zonder menselijk opzicht;
hij paarde, zooals het volmaakt kristelijk leven het
vraagt, aan de liefde tot God de liefde tot den even-
naaste, in nederig dienstbetoon, na zijn beste krachten
te hebben gegeven aan de opvoeding die hij vruchtbaar
maakte door zijn voorbeeld.

Druk. A. Beullens, Holsbeek.

Mevster Dechamps,
de man die zijn leven aan de muziek
wijfde, die de lijkrede uitsprak voor
anderen, werd zonder bloemen,
zonder muziek, zonder lijkredens, in
alle stilte en dat op zijn uitdrukkelijke
wens begraven.

Voorlijst der leden die gedurende 35 jaren in meer deel ge-
maakt hebben van de Fonferme Maatschappij "Sint-Hubertus"
— van Holbeek —

Deze maatschappij werd gesticht door de familie Geets en
Meulmans in het jaar 1873 in een kleine leuwe woning
genaamd "Het Heenkopje".

Geets Leonard .
Meulmans Louis .
Geets Frans .
Meulmans Vital .
Deschamps Petrus .
Caes Jacobus .
Lekker Alfons .
1877 Meessy Ferdinand .
Tambien Louis .
Kuyper Cornelis .
Hoflaerts Frans .
Peldius Frans .
Philippaerts Felix .
Sellekaerts Karel .
Vanderloot Jozef .
Geeraerts Jan .
Philippaerts Donic .
Tanklaan Ferdinand .
Weynants D. .

Onderhoud met Gustaaf Geets.

Dok. 1 werd onmiddellijk herkend als zijnde van de hand van zijn broer Octaaf (overleden). Door
het feit dat Octaaf treinwachter was, schreef hij beroepshalve altijd met stilinepotlood (onuitwis-
baar).

Festival ingesicht voor Tonfaren, Harmonie-, Zangmaatschappijen en Koorfesterorpejen op Zondag 29 Juli en Zondag 5 Augustus 1923.

Wegant

Programma
der Flechtigheid:

I Zondag 29 Juli 1923.

1. Komming van een Heet bestaande uit de volgende deelnemende Maatschappijen. De Heet wordt gevormd op de Flin, naar de Heet, om 4 uur.
2. De deelnemende Maatschappijen worden gerangschikt als volgt:
 1. St. Maureus, fanfaun, Holsboek, 48 uitwonende leden.
 2. St. Cecilia, fanfaun, Baanode Binsch, 35 wi. l.
 3. St. Martinus, fanfaun, Wilske-Putkapel, 52 wi. l.
 4. St. Catharina, fanfaun, Cortryck-Dutrel, 42 wi. l.
 5. Maatschappij der Weelieden, Zang, Cortryck-Dutrel, 46 wi. l.
 6. Koninklijke Maatschappij St. Jozef, Linden, 25 wi. l.
 7. St. Cecilia, fanfaun, Linden, 20 wi. l.
 8. De Hulping, fanfaun, Bissel-Len, 25 wi. l.
 9. Koninklijke Fanfaun, Wittemaak, 30-40 wi. l.
 10. St. Anna, fanfaun, Batmaten (Giet-Mts), 25 wi. l.
 11. De Ware Vrienden, Koninklijke Fanfaun, Cortryck-Dutrel, 20 wi. l.
 12. Tonfarenmaatschappij, St. Elizabeth-Rhode, 35 wi. l.

3. Optocht naar het lokaal der Tonfaren St. Maureus.

4. Oefening van de afgewandelden der deelnemende Maatschappijen in 't lokaal der fanfaun St. Maureus, bij Michs Meulmond.

5. Uitroeping der voorgeschreven muziekstukken.

N.M. Indien Maatschappij wordt beëfde verwacht den optocht op te lieten door de uitroeping haren beste pas-revolutie.

Met toelating der gemeente-overheid

Op Zondagen 1 en 8 December a.s., in de zaal "TINEL."

Hij JOS. MASSANT. (DORP)

Prachtige Tooneelavond gevolgd van Bal

Gegeven door de delfanfaremaatschappij « St Maurus » en met medewerking van haar Tooneelkring "Taal & Kunst."

Deuren : 5 uur.

PROGRAMMA:

Begin : 5.30 u. aftgt.

MUZIEKUIT-
VOERING

1. <i>Bacchus, marche</i>	E. Rens.
2. <i>Variété sur la Traviata</i>	G. Gadenne
3. <i>Espana, wals</i>	J. Andrien.
4. <i>Romance, door</i>	L. M.

DAARNA OPVOERING VAN HET ALOMGEKEKEND SUCCESNUMMER:

HARE HOOGHEID ^{WIL} NIET ^{NIET} TROUWEN!

Operette in 3 bedrijven, door J. Mislaine — muziek : A. G. Becuwe

ROLVERDEELING:

Prinses Helena von Hohenwald
Barones Wilfrieda, eerste hofdame
Erna von Hirschenstein
Graaf Johan von Holdenau
Jin, zijn privésecretaris
Von Switz, eerste minister

G.G.
D.E.
P.J.
B.P.
H.A.
M.J.

Von Himmel, minister van financiën
Von Swanendorf, binnenlandse zaken
Spat, ceremoniemeester
Baas Wampel,
Kathe, zijn dochter
Trompetter

B.M.
C.C.
S.J.
C.N.
G.A.
M.V.

Hofdames, ministers, hofdignitarissen, lakeien, boerenjongens en -meisjes uit Hohenwald.

*Kluchtliederen, kluchtnummers en ee
door onzen sympathieken :*

Prijzen der plaatsen : 15 fr. (voorbehouden) ; 10 fr. (volk)

Iedereen zal nog met genoegen terugdenken aan de gezell
dit jaar verwachten we nog méér bijval... — Inwoners van I
IEDERKEEN, maar zou ook door iedereen moeten geholpen wo

HET BESTUUR : Eere-Voorzitter : Mw Wwe 1

Meester Felicien Stuckens... hij kwam terug en blies de tooneelkring nieuw leven in.

Lustertrijke Toneel- en Muziekavond

gevolgd van BAL & TOMBOLA

te geven door de Fanfaremaatschappij ST MAURUS
met medewerking van de Toneelkring TAAL & KUNST
in de zaal TINNEL, bij Jos. MASSANT

PROGRAMMA:

I. Muziekuitvoeringen.

1. CARMEN. — 2. GUILLAUME TELL.
3. ESPANA, wals. — 4. BIKINI, march.

Gebroeders Kalkoen

vrolijk spel in 3 bedriven, door Gerard Niles

REVISED

Herdeby Kalkoen	winsters in garn, enz.	W.M. ¹⁾
Jacob Kalkoen	—	M.J.
Leo Nieuwland, huen weef	—	C.C.
Piet, hant zuster	—	St. M. L.
Freddie Van Elzen	—	G.G.
Gerrit Volkers	bedenken bij de gite Kalkoen	G.G.
Wim De Nys	—	C.N.
Houtman, huizenred	—	C.N. ²⁾
Trom, hantbedrager bij gite Kalkoen	—	G.A.
Reijer	—	V.C.A.
loop, oude loochmeist	—	V.Z.D.

*Een speciaal nummer voor Bugel en Piano, te spelen door
J. Peeters en Paul Winandy.*

3. Kluchtlieberen.

DEUREN 17.30 u.

BEGIN 18 H.

Prüfen der plattsen: Voorbehouden 15 fr. — Gewone 10 fr.

Kaarten op voorhand in 'i voormeld loknl'. — Verwarnde zaal.

De liefhebbers van muziek, toneel, humor en klucht zullen voorzeker voldoening krijgen. — Elk zegge het voort, maar het is beter zelf te komen.

Programmas mede brengen, om volgend reisin te kunnen mede zinnen.

Mijn vrouwtje speelt piano
En ze maakt me sapsedol
Met haar do-re-mi-fa-sol
Mijn vrouwtje speelt piano
En haar do-re-mi-fa-sol
Wil niet meer uit mijn bol.

GEACHTE INWONERS VAN HOLSBEK

Toont negmáls Uw genegenheid voor de Fanfaremaatschappij - De Fanfare van Holstebro - die voor iedereen zonder onderscheid van opname, plaats, met talrik bij dit concert: tegenwoordig te zijn; het bestaan van de fanfare haapt daar groterdeels van af. De muzikanten, de concertspelers en het bestuur zijn U bij voorbaat dankbaar.

De inwoners die wensen een geschenk te doen ten voordele van Tombola, kunnen dit in het lokaal afgeven.

HET BESTUUR:

De Ere-Voorzitter,
Mw VAN TILT.

De Ere-Voorzitter,
Hendrik TIELEMANS.

VOLGEN NU ENKELE BEELDEN UIT HET VERLEDEN VAN DE FANFARE

Wie is wie op deze foto?

In 1927 - 1928 grepen grootse plechtigheden plaats bij de inhuldiging van het H. Hart op de berg. De fanfare was natuurlijk van de partij en het is bij deze gelegenheid dat bovenstaande foto werd genomen.

Boven:

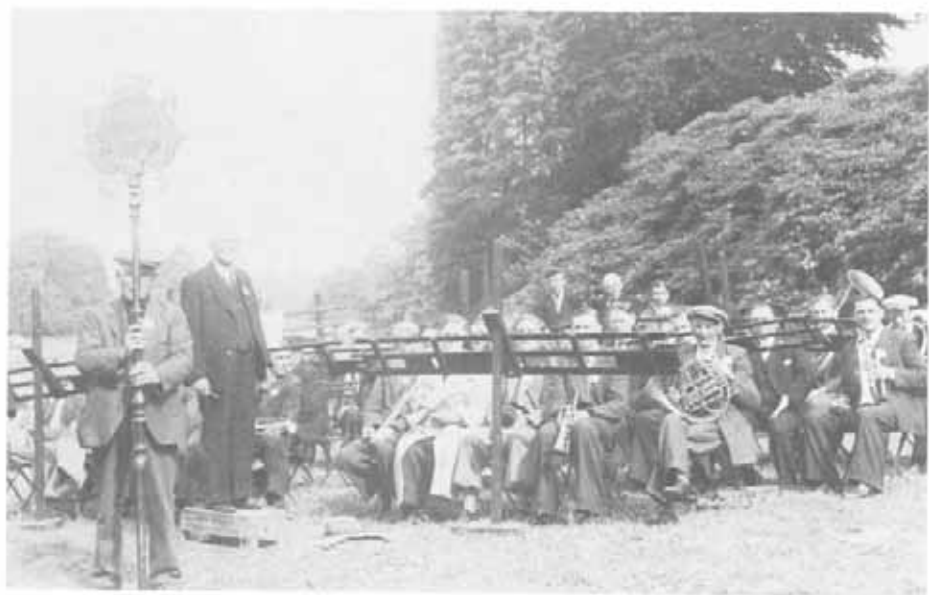
Jules Massie - Victor Reniers - Guill. Peeters - Henri Thielemans - Frans Bruelemans - Jules Crabbé - Hector Geets - Const. Hazalaers - Frans Stuckens - Rogge - Constant Leenmans - Frederik Lemmens en Eduard Gilis met vlag.

Tweede rij:

Meester Dechamps - Vital Meulemans - Jan Geeraerts - Vital Huyghens - Henri Vanhove - Frans Fannes - Ernest Philipsen - Frans Grauwels - Richard Huyghens - Louis Vandewijngaerden - Eugene Huyghens.

Derde rij:

Arth. Schoolmeesters - Emiel Wijnants - Alf. Meulemans - Prudent Hoeylaerts - René Meulemans - Karel Wijnants - Jules Vandewijngaerden - Remy Verhaegen - Karel Bruelemans - Sylvain Gilis.

Voorzitters: Henri Van Hove en Alf. Peeters
naast de vlag met vlaggedrager Frans Meeus.

De vrouwen achter de vlag met o.a.
Mevr. Mathilde Massant, Mevr. Caes
en Mevr. Uytendaele Fr.

Voorzitter Henri Sellekaerts, Fons Meulemans, Oscar Geuens e.a. bij de bruiloftviering.

De fanfare bij de begrafenis van voorzitter Thielemans, vooraan de vlag van de «Gewezen Wapenbroeders», «De fanfare» en de Oudstrijders.

We herkennen: Jozef Van Cleynenbreugel, Jozef Marrant, Louis Filippaerts, Jozef Plot, Artin Massant, Jan Giles (Bisschop), Jan Persoons, Frans Meeus, Mr. Vandervaeren, Jules Marrant, Oscar Geets, Frans Marrant (Sool), Marcelin Caluwaerts en veldwachter Karel Kockaerts.

*Het gemeentebestuur omstreeks 1927.
Van links naar rechts: Ludovicus Van Meerbeek, Louis Meulemans,
Burgemeester De Bruyn, Jan Geeraerts, Frans Overloop en Louis Van Hooft.
Jannike Bekkers meer dan 35 jaar spelend lid,
zorgt duidelijk dat zijn bugel er mede op kan.*

*Burgemeester Van Tilt Louis,
crevoorzitter van de fanfare ontving
de fanfare ieder jaar op zijn kasteel.*

*Burgemeester Van Tilt Charles,
eerste voorzitter van de fanfare en
schenker van de vlag 1881.*

*Inhoudiging «Louis Van Tilt» oktober 1931.
geeft een gedacht over de massa bij dergelijke manifestatie.
Op de achtergrond onze fanfare.*

*Oscar Goets, Oud voorzitter van de fanfare,
oud burgemeester van Holsbeek.*

*Burgemeester Hendricks - 25 jaar
burgemeester van Holsbeek - en tevens
trouw fanfarelid, gaf van op zijn ziekbed,
zijn zonen de opdracht «de fanfare «St. Maurus»
in ere te houden.*

J. Ceuppens 1885

Fr. Abbeloos 1917

K. Vander Auwera 1931

Vermeylen 1935

Van Slagmolen 1957

Ulen 1965

Meester Dechamps als lid van het «Komiteit» in 1914-1918 met zijn vrouw Fannie. E. Wynants met vrouw Fanny - F. Dormaels, gemeentesecretaris later bestuurslid van de fanfare en grimeur van de toneelkring - verder onbekend, waarschijnlijk een afgevaardigde van het «Komiteit».

Goets Edward, voorzitter en medestichter van de fanfare - veldwachter. Hij liet als voorzitter de fanfare «Koninklijk» verklaren.

Rik Sellekaerts,
Huidig voorzitter van de fanfare sinds 1967.
Spelend lid (Grote Trom) meer dan
40 jaar.
Foto Vandermotte Leuven.

Voorzitter Thielemans Henri als frontsoldaat 1914-18.
Naast zich zoon Leopold, onze huidige muziekdirigent.

Zo vierde de fanfare begin 1977.

*Mevrouw Const. Hazelaers-Morren.
Lien duivel-doet-al gedurende meer dan 30
jaar. Samen met haar mogen de vrouwen
niet vergeten worden die gedurende
al die jaren zich inspanden ten bate van de
fanfare.*

Fr. Uytendaele

J. Reynders

M. Persoons

Muziekleraar Leopold Thielmans met enkele van zijn leerlingen.

De fanfare St. Maurus 1977.

Prudent Hoeylaerts
De guitige raffelaar oud bestuurslid

Frederic Lemmens. De mascotte van de fanfare (Trombone).

Fré Lemmens werd in de Egstraat geboren, ja daar stond een huis. Wat verteld werd dat hij eens voor zijn popjes (hij speelde in de herbergen een soort marionettenspel, de popjes zijn bij haar zuster nog bewaard)) in de bak zou gezeten hebben was niet waar. Wel had Fré met kozijn Jomme (Guill. Peeters) wat lang in Leuven rond gehangen. In het naar huis keren misten ze elkaar, de ene nam de Bondgenotenlaan, de andere de Diestsestraat. Om elkaar terug te vinden blies Fré op zijn trombone en Jomme antwoordde op zijn Tuba, maar dat nam de Leuvense politie niet en toen hebben ze Fré in de bak gezet (voor één nacht).

«Wij zijn de Muzikanten»
derde van rechts is Victor Geets
(Torre van de garde) zoon van Edward Geets.

Staf Nackaerts
Arthur Schoolmeester
Arthur Hoeylaerts
«De drie bugels».

Lawieke Dormaels medestichter
van de fanfare (geb. 1865) verbleef
tot zijn 16 jaar in Holsbeek.
Stierf in de ouderdom van 102 jaar.

SPROKKELINGEN

Enemaal beleefde de fanfare een kritiek moment.

's Was op een zaterdag. Burgemeester De Bruyn verloor in 1921 (?) zijn Burgemeestersjerp. Hij was eigenaar van bijna alle muziekinstrumenten en voelde zich zo onrecht aangedaan dat hij alle instrumenten zijn eigendom liet weghalen. Enkele moedige mannen met eigen instrumenten een geïmproviseerde dirigent bliezen er toen zo op los dat Meester Deschamps, die recht over het lokaal woonde, Mr Debruyne er haastig ging toe overhalen de stukken terug te geven. Zoniet zou ook de fanfare voor hun verloren zijn. (gegevens van Fons Meulemans).

* * *

De fanfare op reis: Voor de oorlog 1914-18 beschikte niet iedereen over een wekker. Om iedereen toch om 5 uur in de morgen op de been te krijgen om de trein te halen schoot men op de berg een kannonnetje af. — Geets Gustaaf

* * *

Bijnaam De Bels (Mevr Van der Linden Berlin) in zijn jonge jaren bij een herbergbezoek haalde Vitalis zijn laatste frankske boven en zegde: «dat is mijn laatste belgske» (er waren toen nog vreemde (Franse-Oostenrijkse) munten in omloop). Sinds toen noemde hij «De Bels».

* * *

Tot de vooroorlogse traditie, behoorde één serenade aan de bewoners van het kasteel De Bruyn en één aan de bewoners van het Kasteel Van Tilt. Op het terras van het kasteel zat de Heer en zijn genodigden, en voor het terras speelde de fanfare haar beste stukken. Vrouwen en kinderen waren mede met de fanfare uitgenodigd, drank en snoep werden bedield. Voor ons snotneuzen was het een enige gelegenheid, rond het kasteel te stoeien. Mensen wie weet dat nog.

* * *

Wie bij Meester Dechamps om notenleer ging, het op gaf en na een tijd terug wilde beginnen moest een solfje betalen.

Alle leerlingen-muziek waren niet even hardnekkig als Jullie Peeters die, nadat de meester lui terug zond om zijn les te leren, zich voor de deur op de stoep zette, daar solfeerde, en dan terug binnenstapte.

* * *

Franciscus Geets (Soo) — Medestichter

De familie Geets bezat tot na W.O. II. een zitbank, die gediend had in de eerste jaren van de fanfare. De onderkant van de bank werd gebruikt als rekentafel om de betaling van de eerste instrumenten af te korten. In centen en half centen! Eens werd Sooi in een Leuvense brouwerij geroepen om een ziek paard paard te verzorgen. Daar hij hiervoor geen vergoeding vroeg, betaalde die brouwerij de laatste drie muziekinstrumenten verder af. In dezelfde brouwerij vond Sooi een algedankt klavierinstrument. Hij herstelde het en begeleidde zijn vrouw ermee bij het zingen. Na zijn hard dagtaak in Leuven, ging Sooi op muziekonderricht ergens in de Schapenstraat. Alzo vond de muziekleer zijn weg naar Holsbeek. (gegevens verstrekt door zijn kleindochter Mevr. Marie Marrant—Geets).

* * *

Mevrouw Mathilde MASSANT-STUCKENS (Tille van den Bels)

Mathilde is nu 88. Van in 1927 heeft zij de ufbating van Zaal Tinel overgenomen van haar ouders. Van in haar prijs jeugd speelden zij reeds mee toneel voor de fanfare. Het eerste stuk noemde «Hongers». Ik was «Het kind» zie ze. Het jaar herinnert ze zich niet meer, maar vermits ze een kindertol speelde kon ze niet ouder dan 11 jaar geweest zijn. Dus rond 1900. Een medespeelster kent ze nog. «Emmerence van de smid» (Sneppcke) zuster van Jakke (Jan) smid. Het stuk werd gespeeld ten voordele van een behoefte uit het dorp. Dat is langer nog eens gebeurd. Bij haar weten waren zij (de fanfare) de eersten die in Holsbeek aan toneel deden. In 1967 werd Mathilde door de fanfare gehuldigd en onlangs een geschenk voor 50 jaren diensten aan de Maatschappij verleend. Rik Van Hoven noemde haar toen in een toespraak «De Moeder van de fanfare». Enkele jaren terug is de fanfare om praktische overwegingen van lokaal veranderd en naar een lokaal van de zusterschool overgegaan.

«Ik ben er ziek van geweest» zegt Mathilde «en het doet me nog pijn», maar toch geeft ze bereidwillig inlichtingen en haalt herinneringen op, die ons zeer nuttig blijken, bij de samenstelling van deze kroniek.

Felicien Stuckens: 1897

Stond in het Holsbeeks onderwijs van 1916 tot 1923, werd daarna hoofdonderwijzer in Langdorp om, na er zijn vrouw te hebben gevonden, hoofdonderwijzer te worden in St. Pieters-Kapelle.

Maar oude liefde roest niet en in 1931 na de dood van meester Mortelmans kregen we Meester Stuckens terug in ons dorp en niet tot ons spijt. Als zoon van lokaalhouder «Zaal Tinel» stond hij van in zijn jeugd in de rangen van de fanfare (speelde klarinet). Was jaren secretaris van de maatschappij, maar maakte zich bijzonder verdienstelijk in de toneelkring. Onder zijn regie werden stukken opgevoerd zoals «De Wapens Neer», «Heideboeren» enz. Wat gold voor Meester Dechamps in zake leiding muziek, kan zeker van hem gezegd worden inzake toneel. Hij is en was in de waarlijk goede zin een **leerling** van Meester Dechamps.

* * *

Rodrigo Gadgardino - laatste gekostumeerd drama: geschreven door een inwoner van Nieuwrode (Fons Vits). Bij de opvoering was de auteur aanwezig en werd hem een meerschuitje pijp aangeboden als blijk van waardering (geen auteursrechten).

Volgende medespelers komen nog uit de herinnering: Etienne Marrant, L. en J. Koekaerts, Jef en Helène Massant, Maria en Adelene Grauwels, Bertha Van Rillaer, Crabbe Norbert, Thielemans Edward, Regisseur F. Stuckens, grimeur Dormaels Ferd., opgever Koekaerts Karel.

Frans Weynants.

* * *

Uit het kasboek van L. Van Hoof, geboren 1867 Kassier (archief familie, Arthur Aerts-Van Hooft in 1946: Toneelopvoering «De Boerenstudent»

de violist kostte 200 F
huur studentenklokken 53 F
feest voor toneelspelers 616 F
Ontvangsten 23.393,41 F
Uitgaven 15.879,50 F
maakt: 7.513,91 F

Hetzelfde dagboek vermeld voor de Gewezen Wapenbroeders in 1922: Os kost 652 F en in 1931 verkochten ze de overschot aan vlees aan 8 F het Kg.

* * *

In de jaren 1930 gaf de toneelkring van de fanfare voor de laatste maal haar voorstelling ten voordele van een ziek medelid.

Een van de acteurs gaf een lied ten beste:

«Geef, geeft rijke heren en dames geeft»
Daarna regende het geldstukken op het podium!

* * *

Ter illustratie van **sociale werken** kunnen we «De Gewezen Wapenbroeders» aanhalen, uit welke activiteit de nog bestaande «overgenomen» ziekenbond (De Gewezen Wapenbroeders) groeide.

Lokalen: Jules Caes getuigd dat ze bij zijn vader kwam solferen (6 tot 8 man). Achtereenvolgens zou de hoogste klas van de gemeenteschool en de klas, later parochiezaaltje, van de zusterschool lokaal geweest zijn. Daarna «Zaal Tinel» bij Vitalis Meulemans waar ze meer dan 50 jaar gevestigd was. (Bij de viering van het 85-arig bestaan werd Mathilde Massant dochter van medestichter Victor Meulemans, in de bloemen gezet voor 50 jaar dienst als voorbeeldige kokkin (Doc. 1925 lokaal bij V. Meulemans).

* * *

Louis Van Hoof *1867, maalter — winkelier — gemeenteraadslid — bestuurslid (kassier) van de fanfare, was zelfs een tijd rond Wereldoorlog I leverancier van electriciteit voor het dorp. Hij was ook secretaris-kassier van de «gewezen wapenbroeders».

* * *

Emiel Wynants 1889-1971

geboren te Geeld in 1889

lager middelbaar onderwijs te Geel

studeerde aan het Lemmensinstituut te Mechelen samen met R. Veremans en Jef Van Hoof en aan het Conservatorium te Antwerpen waar hij E. Tinel als leraar had.

Werd koster te Holsbeek in 1912 en bleef dat tot kort voor zijn dood in 1971.

Werd bij zijn gouden jubileum als koster vereerd met de medaille van Sint-Rumoldus.

In 1913 vierde **Mr De Bruyn** zijn 25 jaar burgemeesterschap volgens getuigen grepen grote plechtigheden en feesten, plaats, een podium was voor de fanfare getimmerd, en begeleidde een lied, gesticht door E.H. Rolliers toenmalig onderpastoor en getoonzet door Emiel Weynants koster.

DOKUMENTEN

Tussen wereldoorlog I en II in bezit van de fanfare:

- I Een handgeschreven verklaring over het ontstaan van de fanfare met vermelding van 19 leden met meer dan 35 jaar fanfarelid.
- Geen datum of handtekening.
- II Twee handgeschreven PMr Deschamps' programma's «Festival voor fanfares Harmonies — zangmaatschappijen en Trompettoren corpsen op zondag 29 juli en 5 augustus 1923
- III Rekening 1931
- IV Een kwijtschrift aan Geets Edward ondervoorzitter 1932
- V Kwijtschrift aan Geets Edward voorzitter fanfare 7 juli 1933
- VI Aanvraag tot het geven van een bal 1 januari 1933 bij Jos Massant
- VII Schutting waarde muziekinstrumenten (ongetekend)
- VIII Schatting instrumenten per muzikant (ongetekend — geen datum)
- IX Schatting meubels bij Jos Massant (get. P. Deschamps voorzitter Frans Brams, secretaris.
- Getypte naamlijst - leden, geen datum
- XI Getypte ledenlijst 6 blz
- 50 actieve, 73 gewone leden
- XII Schatting keukengerei getekend Geets Edw.
- XIII Toelage provincie 180 F 5/1/1939
- XIV Toelage toneel 20 F 5/1/1939
- Nog in bezit, buiten de muziekinstrumenten en muziekstukken
- 1. Grote foto 1899
- 2. Houten standaard met vermelding «fanfare Holsbeek» a *
- 3. De vlag «Fanfare Sint-Maurus Holsbeek» 1877-1896

Verzameld door N.C.

INHOUD

1 Leve de honderdjarige 3 Ten geleide 5 Beknopt overzicht van de geschiedenis van onze fanfares 7 Holsbeek, in de eerste jaren van de fanfare 13 Onze fanfare is er 100 18 De eerste vlag teruggevonden	19 Meester Dechamps bezieler van de fanfare St. Maurus 24 Het leven gaat verder 30 Lijst van de Muzikanten april 1977 31 Ledenlijst 1930 32 Lijkrede uitgesproken door Meester Dechamps bij de begrafenis van Frans Geets 38 Beelden uit het verleden van de fanfare 53 Sprokkelingen

Wij danken de Heren van het gemeentebestuur en al diegene die bijgedragen hebben aan het succes van deze viering voor de belangstelling en de steun die ons werd betoond.

het bestuur, de muzikanten
en de leden van de
Fanfare Sint-Maurus

